

La sessió es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i tres minuts.

Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i el lletrat Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller d'Economia i Hisenda, la consellera d'Igualtat i Feminismes i la consellera de Justícia.

La presidenta

Reprenem la sessió amb el vint-i-tresè punt de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la fiscalitat a Catalunya

302-00035/13

La moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la fiscalitat a Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Joan Canadell.

Joan Canadell i Bruguera

Bé; moltes gràcies, presidenta. Diputades, diputats, conseller... Per defensar aquesta moció, primer de tot deixin-me fer una afirmació: l'Estat espanyol discrimina els catalans.

I, per justificar aquesta afirmació, només cal que ens fem algunes preguntes: per què el grau d'execució dels pressupostos de l'Estat a Catalunya en els darrers deu anys no arriba de mitjana al setanta-quatre per cent? Per què Madrid supera cada any el cent per cent –fins i tot hi ha hagut algun any que ha superat el cent vint per cent? Per què de forma continuada rebem el dotze per cent de les inversions, quan som el setze per cent de la població, el dinou per cent del PIB i el vint-i-cinc per cent de les exportacions?

Per què l'Estat inverteix un 10,4 per cent en infraestructures aeroportuàries a Catalunya, quan tenim el vint per cent de passatgers? Això representa 0,8 euros per passatger i any a Catalunya davant l'1,5 al global de l'Estat espanyol i 2,6 euros a

Madrid –el triple. Per què rebem el nou per cent en inversions en carreteres, quan tenim el quinze per cent del trànsit pesant? Per què rebem 1,7 euros per passatger de tren a Catalunya, quan la mitjana espanyola és de tres euros?

Per què, tot i tenir la sentència del Tribunal Superior per complir l'addicional tercera de l'Estatut –després d'haver estat «raspallat», per cert–, s'han incomplert els 3.200 milions compromesos? Per què el dèficit d'infraestructures, d'inversions, de l'Estat a Catalunya en els darrers deu anys puja ja a 28.000 milions d'euros? I per què la inversió pública acumulada respecte al PIB a Espanya és similar a la mitjana europea, i, en canvi, a Catalunya, per situar-se a aquesta mitjana, necessitaríem invertir 45.000 milions d'euros a Catalunya?

Totes aquestes preguntes són afirmacions dels informes i estudis que han fet els agents socials i econòmics d'aquest país: Cercle d'Economia, cambres de comerç, Foment del Treball, Cecot, Pimec, Col·legi d'Economistes... Que estrany, tots es posen d'acord, en aquestes conclusions.

Per què, tot i les repetides crides fetes des de la societat civil per solucionar aquest problema, en vint anys no hem avançat, seguim igual? Per què recentment, el 2019, l'execució d'inversions de l'Estat es va complir també en el seixanta-dos per cent –és a dir, per sota encara de la mitjana dels darrers deu anys–; el 2020, en el setanta-tres per cent, i el 2021 –ai las!– en el tretze per cent fins a juny? Seguim com sempre. Bé, de fet, seguim pitjor.

Per què, senyora Romero, senyors socialistes, l'1 de desembre del 2007, en el mandat del president Montilla, es va fer una manifestació per protestar contra la manca d'inversions en infraestructures amb 700.000 persones i no ha canviat res?

La resposta a aquestes preguntes és una de sola: l'Estat discrimina els catalans, perquè ens menysté, i, de fet, ho ha fet sempre. I ho deia Machado: «Castilla miserable, ayer dominadora, envuelta en sus harapos desprecia cuanto ignora.» Per molt que Castella hagi escrit la història d'Espanya, la realitat és que ha ignorat Catalunya, els nostres interessos, els nostres projectes, les nostres il·lusions, i l'únic que li ha interessat són els nostres diners –avui, en forma de dèficit fiscal, que afecta el quaranta-dos per cent de tots els impostos dels catalans.

Als grups unionistes d'aquesta cambra els recordo que la Constitució espanyola diu, en el seu article 14: «Els espanyols són iguals davant la llei, sense que pugui prevaler cap discriminació per raó de naixença, raça, sexe, religió, opinió o qualsevol altra condició o circumstància personal o social.» Ja ho veuen, aquesta Constitució és paper mullat, quan es tracta dels drets dels catalans. Per això ja no hi ha res a fer, amb Espanya, excepte la separació definitiva. I això acabarà com tots els processos d'independència: amb un repartiment d'actius i passius.

Per tant, com deia el president Puigdemont, preparem-nos. Sabem que Espanya és dels estats més endeutats d'Europa, amb més del cent vint-i-dos per cent respecte al PIB, però Catalunya no podrà acceptar la part equivalent sense tenir en compte les infraestructures que no s'han fet i que suposen un veritable deute històric que cal quantificar. De la mateixa manera, caldrà també valorar el dèficit fiscal acumulat durant tots aquests anys, aquestes dècades, que de ben segur estarà per sobre dels 300.000 milions d'euros.

Per tot això, instem el Govern de Catalunya a que es prepari ja per a aquesta veritable negociació –aquesta serà la veritable negociació– i quantifiqui la magnitud de la discriminació de l'Estat en matèria d'infraestructures per tenir-la en compte en la fase final cap a la independència.

Per acabar, sobre les esmenes d'addició que han presentat els companys d'Esquerra i de comuns, evidentment acceptarem la dels companys d'Esquerra –i entenc que el company Salvadó la defensarà–, i rebutgem la dels comuns, i després, a la contrarèplica, explicaré per què.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, i per defensar les esmenes proposades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, el diputat senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, bona tarda. M'ha agafat distret, perquè no sabia l'ordre exacte..., però bé. *(Pausa.)* Doncs, amb relació a la moció presentada, nosaltres hem presentat una esmena. En principi, lo que seria el punt 1, el votarem a favor. El votarem a favor, entre altres coses, perquè discriminar té dos accepcions, no?: «discriminar» pot ser «separar», «distingir», «diferenciar», i «discriminar» també vol dir «tracte d'inferioritat».

En qualsevol cas, crec que el punt primer el que situa bàsicament és que quantifiquem, que analitzem, que coneguem..., amb voluntat de transformar i de corregir. Per tant, diguéssim, estem d'acord, evidentment, en que cal quantificar una cosa que entenem..., de sentit comú, que creiem que existeix, que és aquesta discriminació. Per tant, quantifiquem, analitzem. Analitzem-ho de manera plural, diversa, de la manera el màxim d'objectiva possible. I, posats a fer, també analitzem els propis dèficits de la nostra capacitat inversora, pròpia, com a Generalitat de Catalunya, que també hi tenim molt a desitjar, a vegades, en el nostre esforç inversor i en l'execució del nostre esforç inversor. Per tant, el punt 1 el votarem a favor.

El punt 2 el votarem en contra. El punt 2 el votarem en contra per principis. Aviam, no tots els governs són iguals. És com dir que tots els polítics són iguals. És una línia d'unió excessivament dura i clara entre posicions d'una dreta cada cop més extrema. No tots els governs són iguals, no tots els governs fan la mateixa política. No tota la política és igual. No tot tant se'ns en dona.

Hauríem d'estar contents de tenir el Govern que tenim a l'Estat. O potser preferiríem tenir-hi un altre govern, a l'Estat? Crec que és diferent tenir un govern de coalició a l'Estat entre el PSOE i Unidos Podemos i En Comú Podem que tenir un govern a l'Estat entre el Partit Popular, Ciutadans i VOX.

És possible que a vostè li agradi més; és possible que a vostè li sembli que tot és el mateix, però tot no és el mateix. Vostè pot dir que tot és el mateix, i altres també diuen que tot és el mateix, que són aquells que, en principi, estan en contra de la política per definició, perquè volen altres coses. Per tant, el punt 2 no el votarem a favor.

El punt 3, evidentment, el votarem a favor. La transacció que han fet amb la proposta d'Esquerra Republicana... És cert, el tema del Tribunal de Comptes amb relació al tema... Ja ho vam dir en el seu moment. Per tant, no m'hi estenc.

Ara bé, nosaltres havíem presentat una esmena que ens hagués agradat que s'hagués acceptat. Perquè no n'hi ha prou amb constatar que hi ha discriminació, no n'hi ha prou amb quantificar-la; hem de resoldre-la, hem de solucionar-la. I una de les maneres millors de solucionar-la és abordar una negociació a fons d'un nou model de finançament que abordi els problemes de fons.

I val la pena que ho fem, perquè ho hem de fer. Primer, perquè el que tenim del 2009, que en el seu moment va ser molt positiu, està caducat des del 2014 i comença a tenir elements de perversió i negativitats. Caldria que féssim una negociació a fons, perquè en aquesta negociació a fons podem mirar de resoldre tots aquests problemes que podem estar detectant i que veiem que cal resoldre, perquè o els resollem amb un acord o seguim instal·lats en el no acord.

Perquè la nostra voluntat és fer política, i fer política no és només evidenciar els problemes. Fer política, o almenys la política que nosaltres volem fer, és transformar la realitat. I per transformar la realitat no n'hi ha prou amb fer victimisme, no n'hi ha prou amb dir que estem malament. Hem de transformar allò que no ens agrada. I per transformar allò que no ens agrada necessitem aquest acord, aquest nou model de finançament.

I fora bo que es presentés una proposta de nou model de finançament que fa temps que li estem demanant al Govern. I no n'hi ha prou amb un nou model de finançament –que és important–; també, quan parlem d'inversions, el que és molt important és abordar els mecanismes de millor cooperació institucional. Perquè bona part dels problemes que tenim no obeeixen únicament i exclusivament a les maldats del model de finançament actual, sinó també, possiblement, a la inexistència o a la feblesa dels mecanismes de cooperació entre les institucions. Perquè moltes vegades, a l'hora sobretot de parlar de les execucions –no de les dotacions, sinó de les execucions–, bona part de les execucions acaben no materialitzant-se per una mala cooperació entre les diferents institucions implicades en l'execució de determinades inversions.

Per tant, la nostra proposta, la nostra proposta d'esmena –que, malauradament, no ens voleu acceptar– anava en la línia de buscar solucions a un problema detectat. De res servirà que ens instal·lem en el problema detectat per fer victimisme i fer el ploramiques si al costat no hi posem una proposta concreta que ens permeti solucionar el tema amb un model de finançament i amb una cooperació institucional que doti de les inversions que creiem necessàries per poder seguir fent de motor industrial, de motor econòmic del conjunt de l'Estat, i, al mateix temps, que tingui una certa relació amb la justícia social que tots desitgem poder assolir, evidentment, també amb un model de finançament millor i amb unes inversions coherents amb el que representem i som.

Res més. I moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades Santacreu

Gràcies, presidenta. Conseller... Senyor Canadell, totes les comunitats autònomes, per definició, tenen un dèficit d'infraestructures, i totes en volen més, no? (*Remor de veus.*) És veritat que..., li he de reconèixer que, durant els governs del Partit Popular, la inversió a Catalunya va caure fins a un deu per cent de les inversions totals de l'Estat. Però, li agradi o no li agradi, amb els governs de Pedro Sánchez aquesta situació s'ha començat a revertir. I més haguéssim caminat si els pressupostos del 2018 els haguessin aprovat i no els haguessin deixat caure –i ara li explicaré per què els van deixar caure i vam anar a eleccions generals.

I és veritat que hi ha diversos estatuts d'autonomia –no només el de Catalunya– que, en les seves disposicions addicionals, obliguen a que es dediquin inversions equivalents a la seva contribució al producte interior brut. No només Catalunya..., bé, hi han alguns estatuts que es van fer després del de Catalunya que van recollir aquesta disposició.

I és veritat que, com que és una llei orgànica, s'han de complir. I quan no es compleixen –que el Govern de Mariano Rajoy no els va complir– el Tribunal Suprem

—exactament com vostè diu— va dictar una sentència que obligava..., els retards que hi havien hagut, o el no compliment, tenir-los en compte.

Si vostè analitza el pressupost del 2019, el del 2021..., el del 2019 no, perquè era prorrogat, però..., el del 2021 i el de l'any que ve, veurà que la posició que ocupa Catalunya en els pressupostos generals de l'Estat és la primera posició, pel que fa a la inversió en infraestructures. Intentem complir, en termes absoluts i en percentatge, el que disposa la disposició addicional tercera. De fet, en els pressupostos que ara estan en tràmit parlamentari al Congrés dels Diputats, Catalunya segueix sent la primera comunitat en la llista d'inversions. I, per tant, ja li dic jo des d'aquest faristol que, per al Govern d'Espanya, Catalunya és una prioritat, és *la prioritat* en aquests moments, no?

Vostè ens ha parlat... Ah, deixi'm fer-li una mica de memòria. El pressupost del 2018 va quedar..., no va ser aprovat, entre altres raons, perquè en la negociació que hi va haver vostès, en lloc de recuperar els diners que aquesta sentència del Suprem atribuïa a la Generalitat de Catalunya en infraestructures..., el que avui és president de la Generalitat de Catalunya va bloquejar l'acord perquè el que va demanar eren no infraestructures, sinó diners per tancar els forats i els dèficits que tenia el pressupost de la de la Generalitat. Diguem-nos-ho tot, no?

I, és veritat, no és el mateix el pressupostat que el licitat i executat. Ahir en parlava ja el vicepresident, en una pregunta parlamentària que vostès mateixos li van formular, i avui vostè també ha intentat reblar el clau.

Si no ho he entès malament, ens parlava que l'execució pressupostària era del setanta-quatre per cent. Ho he sentit bé? (*Pausa.*) Doncs bé, ara li parlaré dels números —jo reconec que és una xifra baixa, hauríem d'anar a més, però...—, ara li parlaré d'uns números que vostè no els ha explicat i no els ha volgut sentir o no els vol sentir. Ja els hi diré jo, eh?

Pressupost de la Generalitat de Catalunya. Infraestructures. Exercici 2019, licitat i executat. Carreteres, un 71,68 per cent del que hi havia en el pressupost. Any 2020, un 72,35 per cent. El que portem fins a dia d'avui, perquè ho he estat mirant, del 2021, un 44,62.

Infraestructures ferroviàries. Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya –això que s'assembla a Renfe, no?, seria equiparable. Any 2019, licitació i execució: un trenta-nou per cent del que hi havia pressupostat. Any 2020, un quaranta-dos per cent del que hi havia pressupostat. O sigui que, en termes comparatius, miri, resulta que l'Estat encara els guanya, a vostès, en licitació i execució. Podríem entrar en les causes, eh?, en per què a vegades els projectes no es poden licitar en temps i forma.

I, respecte a l'aeroport –en aquests nou segons que ens queden–, potser els hi hauria de preguntar als seus socis parlamentaris o de govern per què l'execució o la necessitat d'ampliació a l'aeroport de Barcelona, 1.700 milions d'euros, no es pot fer i vostès hi han renunciat.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Lluís Salvadó.

J. Lluís Salvadó Tenesa

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades, molt bona tarda. La moció que presenta el company Joan Canadell demana una xifra, una icona, que exemplifica l'abandonament econòmic en matèria d'inversions i infraestructures de Catalunya per part de l'Estat.

I segurament, com deurà reconèixer el company Canadell, quantifica una part, només, d'un problema molt més greu, d'un problema que abasta molts altres àmbits dels aspectes econòmics d'aquestes relacions entre Espanya i Catalunya. Que, en bona mesura, segurament és una part importantíssima que justifica que fa vint anys l'independentisme en esta cambra pràcticament era extraparlamentari i en estos moments representem més de la meitat dels diputats i diputades i més del cinquanta-dos per cent dels vots. Un maltractament que, com tothom n'és conscient, més enllà de les infraestructures, parla també de dèficit fiscal.

I alguns poden posar en dubte els mètodes i les xifres, però el que és oficial, perquè són les xifres que publica el *ministerio...*, Catalunya ocupa la tercera posició dels ingressos tributaris *per capita*, i, després de tots els mecanismes..., d'aplicar els

mecanismes del model de finançament, si fem la correcció del diferencial de preus, ocupem la penúltima posició del conjunt de les comunitats autònomes. I això són xifres oficials del propi *ministerio*. Potser a alguns els hi pot semblar normal. No mos ho sembla, i de ben segur que al cinquanta-dos per cent de la ciutadania d'este país tampoc no l'hi sembla.

També són rellevants de quantificar els 4.000 milions d'euros que l'Estat no posa en la llei de dependència; o els 5.000 milions d'euros de dèficit de la sanitat pública que el Cercle de Salut quantificava, recentment, de dèficit anual; o quanties menors, no tan transcendents, com són els 700 milions d'euros d'infrafinançament dels Mossos. I no se n'escapa ni l'ingrés mínim vital: l'Estat espanyol en estos moments està ingressant 2,5 euros mensuals per habitant de mitjana al conjunt de l'Estat espanyol –2,5– i aquí estem en un 0,9.

Ho podríem allargar molt i posar molts exemples d'este espoli, però crec que també cal referir el tema concret al que fa referència la moció que se mos planteja, i són estes inversions, este dèficit en infraestructures.

El senyor Terrades parlava molt bé dels pressupostos. I és obvi que els pressupostos, com ahir afirmava el president del Govern de la Generalitat, són molt fàcils de pintar, i les execucions són molt més complicades. Segurament el que genera rebuig, profund rebuig, és el diferencial. I és cert que en totes les administracions, des de l'ajuntament més menut fins a l'administració més gran, hi han partides que no es poden executar, per molts motius. Però quan resulta que et trobes que a Catalunya de mitjana s'inverteix el cinquanta per cent del que s'inverteix a Madrid, i que s'executa el cinquanta per cent del que s'executa a Madrid, evidentment, això, com a efecte comparatiu, és absolutament greu.

I, per altra banda, s'ha mantingut al llarg de les dècades. I és cert: com diu el senyor Gallego, és molt cert que no és el mateix un govern espanyol del PSOE i dels comuns que un govern espanyol del PP i de VOX. No és lo mateix; però, malauradament, en infraestructures s'hi assembla bastant –s'hi assembla bastant. I en fico un exemple: 2019, època del president Zapatero, presenten un pla d'infraestructures ferroviàries de rodalies de Barcelona amb 4.000 milions d'euros.

Al cap de..., el 2017, el president Rajoy presenta un altre pla amb 3.900 milions d'euros, que semblen iguals, xifres paregudes, inversions pràcticament equivalents. Per altre costat, com s'ha comentat, hem incorporat..., hem fet una proposta d'una esmena que, és cert, se desvia del tema central de la moció, però nos sembla que és una expressió més del maltractament i de l'espoli envers el nostre país d'este Estat profund. És una esmena que proposem al rebuig a la decisió del Tribunal de Cuentas de no acceptar els avals dels fons complementaris de riscos que fa unes setmanes vam aprovar en aquesta cambra –cent dos vots favorables, vint-i-vuit vots contraris–, i amb la cobertura absoluta del Consell de Garanties Estatutàries –cobertura legal, cobertura amplíssima de la democràcia que s'expressa a través d'este Parlament. Però, malgrat tot, com és habitual, allò que es perd a les votacions ho acaben arreglant alguns amics als despatxos.

Però, com sempre, la solidaritat dins del moviment independentista evitarà i evita que la repressió de caràcter individual..., la puguem evitar si de forma col·lectiva hi podem pegar un cop de mà.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat senyor Antonio Gallego.

Antonio Gallego Burgos

Muchas gracias, presidenta. Diputados... Bueno, hoy asistimos..., hoy Junts nos presenta una nueva ración de victimismo lacrimógeno infantil, el plato estrella de la casa. Son especialistas en balbucear, lloriquear, quejarse y retorcer la realidad para presentarse ante el mundo como los pobrecitos maltratados por esa «malvada» España que tanto los oprime y los aplasta. Para Junts todo vale con tal de seguir alimentando su odio a la nación española y avivar las ascuas del relato que los llevó a dar un golpe de Estado en 2017.

Cuando leí la moción –ponía «sobre fiscalidad», el titular–, por un momento pensé: «Hombre, a lo mejor hablamos de impuestos, ¿no?; a lo mejor hablamos del infierno

fiscal que sufrimos los catalanes, ¿no?, por su culpa, por su nefasta gestión.» Pensaba yo todo eso, ingenuo de mí. Pensaba que a lo mejor Junts iba a presentar alguna propuesta y a reducir algún tipo de impuesto o de tasa, etcétera. Pero, bueno, no iba por ahí la cosa, ¿no? La cosa iba de, como decía antes, quejarse y lloriquear por la escasa inversión en infraestructuras por parte del Gobierno de España.

Bueno, seis consideraciones. En el análisis..., en su moción..., yo hago el análisis de su moción, y omiten algunas cosas, ¿no? Por ejemplo –cuestiones no menores, ¿eh?, voy a hacer referencia a cuestiones no menores–, que España, a partir de 2008, sufrió una crisis financiera sin precedentes que impidió invertir en infraestructuras en los niveles deseados. Ustedes siguen ajenos a la realidad, pero eso ocurrió aquí y en Extremadura y en otras partes.

Puede que no hayan invertido..., el porcentaje no se haya acercado al cien por cien de lo previsto, ¿no?, pero hay una cuestión que también omite esa moción, y es que Cataluña es la región con más deuda pública de España; que no ha quebrado precisamente gracias a la ayuda del «malvado» Gobierno de España; que la Generalitat le debe al «malvado» Gobierno de España 60.000 millones de euros, precisamente por su nefasta gestión. Sí, la deuda es de 80.000 –de la Generalitat de Catalunya–, pero 60.000 se tienen contra, digamos, el Tesoro Público español.

Tercero. Que apelen en el texto de su moción a la Constitución española, ustedes, es de traca –del artículo 14, hablan–; resulta que de vez en cuando les gusta la Constitución. También es de traca que se quejen del déficit de infraestructuras unos señores que se han comportado como en el camarote de los hermanos Marx durante las últimas semanas a raíz de los 1.700 millones de inversión del aeropuerto. «Es que no invierten en Cataluña, es que no invierten en Cataluña...» Cuando les hacen una propuesta, va y se pelean, como chiquillos. Pero está bien, pasan dos semanas y venimos aquí a quejarnos otra vez.

Le recomiendo que lea un estudio que se llama «Infraestructuras del transporte» que realizó la Airef –la Autoridad Independiente de Responsabilidad Fiscal–, que dice, y deja meridianamente claro, que Cataluña fue la región de España que más inversión bruta nominal había recibido en el período 1985-2018, con un 15,8 de la inversión en el conjunto de España. Lo dice la Airef. Ustedes dirán que la Airef es facha,

también, pero la primera comunidad en inversión pública en la democracia en España ha sido Cataluña –Cataluña. Por lo tanto, toda la literatura que ustedes han presentado aquí, en fin, no tiene mucho sentido ni mucho rigor económico.

También dice el informe que, en términos de inversión media por habitante, Cataluña también está por encima de la media española, y que somos la comunidad autónoma que concentra más *stock* neto de infraestructuras, con casi un diecisiete por ciento. La Airef –la Airef–, no es una opinión de VOX, no es...; es la Airef. Yo creo que es un organismo respetado y respetable por la calidad de sus informes. Así que, señor Canadell, todo lo que ha dicho o buena parte de lo que ha dicho es mentira. Yo entiendo que ustedes sigan con su cuento chino para seguir fabricando separatistas, que es su negocio, pero el cuento es tan falso como su lealtad institucional.

Dicen que los gobiernos de España no invierten en Cataluña. Pues ustedes han aprobado todos..., bueno, el ochenta por ciento de los presupuestos generales del Estado en democracia. Alguna responsabilidad tendrán ustedes, ¿no? ¿O la culpa siempre es de los demás, que es lo que siempre suelen hacer ustedes?

Sexto –y con esto acabo–, no sé qué pinta una enmienda de Esquerra Republicana hablando de las fianzas para avalar las multas de los golpistas en una moción en la que estamos hablando de fiscalidad.

Y acabo. Su discurso siempre es el mismo, señor Canadell: «Si Cataluña fuera independiente seríamos ricos, guapos, simpáticos y tal. En fin, seríamos la leche.» Es como si usted fuera..., en fin, si usted fuera alto, guapo..., sería actor de Hollywood. Sí, sí, pero está bien, de vez en cuando, aterrizar, situarse, actuar con responsabilidad, tener discursos medianamente maduros y dejar de lloriquear.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Gràcies, presidenta. Bona tarda. Senyor Canadell, he de dir que la seva moció em va descol·locar una mica. Vostè fa una interpel·lació on pràcticament es vol assimilar a Irlanda, però després, no sé si per sort o per desgràcia, la fiscalitat desapareix de la moció. Bé, queda en el títol, ja està.

Clar, jo tinc alguns dubtes del que vostè va expressar fa quinze dies, perquè..., són preocupants. Vostè va insinuar que podríem fer desaparèixer l'IRPF, l'impost de societats i el de successions, com a mínim del que he llegit de la transcripció de la seva intervenció. La pregunta és: vostè vol que Catalunya esdevingui un paradís fiscal? Perquè és el que va insinuar l'altre dia. I crec que estaria bé tenir la resposta. Però per sort no ho ha tocat, a la moció. Per tant, ens quedem aquí.

Parla d'infraestructures i de les inversions de l'Estat en les infraestructures a Catalunya. A mi em ve al cap que l'1 de desembre de 2007 ja hi va haver una manifestació en aquest país, que deia: «Som una nació i diem prou. Tenim dret a decidir sobre les nostres infraestructures.» Catorze anys més tard estem en el mateix punt. De fet, fins i tot Foment del Treball l'any 2007 denunciava el dèficit inversor de l'Estat a Catalunya i exigia la publicació de les balances fiscals –una mica com la seva moció.

De fet, és evident, és palmari que hi ha un dèficit d'inversions en infraestructures. Crec que a ningú se li escapa, si al matí agafa un tren de rodalies, o, millor dit, intenta agafar un tren de rodalies per anar a treballar, que veurà els dèficits estructurals d'una xarxa que durant anys no ha rebut les inversions necessàries. I podríem parlar de moltes altres infraestructures en les que hi ha hagut sistemàticament un dèficit d'inversions.

Però també és important que parlem de quin és el caràcter d'aquestes infraestructures. I que, quan parlem de dèficit d'inversions, també posem el focus en si, quan reivindiquem més inversions, les volem per seguir engreixant les arques de les grans empreses o si les volem per fomentar un transport públic de qualitat que sigui universal i que realment faciliti que les treballadores d'aquest país puguin accedir als seus llocs de feina en condicions dignes; si, quan reivindiquem més inversions per a infraestructures, estem referint-nos a més inversions per a trens de gran velocitat o ens referim a aquesta xarxa de rodalies, no? És a dir, què demanem

i què defensem, quin és el model d'infraestructures que volem. És necessari que l'Estat hi inverteixi? Sí. També és necessari que definim quin model volem.

I, quan parlem de quin model volem, també siguem conscients que els dèficits en inversions o els problemes estructurals d'algunes d'aquestes infraestructures també són una mica responsabilitat de la Generalitat, perquè la línia 9 del metro..., anys i anys de línia 9 de metro, amb més de 2.500 milions d'euros de sobrecost o de més despesa de la pressupostada, i encara a aquestes alçades la línia 9 de metro no està acabada. I aquí hi ha responsabilitats compartides per molts dels que estan en aquest hemicicle. Això també ho hem de tenir present.

És per això que nosaltres ens abstindrem als dos primers punts, perquè compartim una part del que s'hi diu, però hi ha una sèrie de coses que no s'hi diuen que estaria bé que s'hi diguessin, també. Llavors, aquí ens abstenim.

I, evidentment, a l'esmena de l'Esquerra Republicana hi votarem a favor, perquè un cop més aquests dies hem vist com la justícia o aquells que es fan dir «justícia», quan en el fons no són ni un tribunal real, apliquen el dret de l'enemic, en el fons, enviant encara una sèrie de famílies i de persones que van fer la seva feina en consonància amb les seves responsabilitats polítiques..., els embarguen els béns i els segueixen posant multes absolutament desproporcionades i injustes.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Bé, bona tarda, senyores i senyors diputats. Ja tenim aquí una nova moció de Junts per Catalunya que és l'actualització del mantra, del *hit* principal del nacionalisme català, que és l'«Espanya ens roba». En aquest cas, l'espoli fiscal del qual parla el senyor Canadell obertament, que és una cosa –torno a dir, diguem-ne, una idea que ja he repetit en les últimes intervencions– que tampoc no és normal a qualsevol parlament democràtic del món: el fet que es normalitzi el discurs de la

Lega Nord –de la Lliga Nord– en un parlament. Vostès fan del victimisme constant, de la queixa contínua, el seu únic argument polític.

Una persona molt admirada per alguns en aquesta cambra –entre d'altres, hi compto el senyor Salvador Illa i alguns altres diputats segur que també, de la resta de partits, i també del Partit dels Socialistes–, Ernest Lluch, deia que la queixa nacionalista constant era amonal ideològic per a la convivència en una comunitat política. I, efectivament, la seva queixa constant està constantment apel·lant a una suposada persecució de Madrid, a un suposat odi de Madrid envers els catalans, a un suposat menyspreu de l'Estat cap als catalans. És amonal ideològic per a la convivència.

Vostès no fan política en pro dels catalans, no fan una política constructiva en pro d'un sistema de finançament que sigui millor per al conjunt dels ciutadans de Catalunya i que no necessàriament hagi de ser pitjor per a la resta dels ciutadans espanyols, sinó que senzillament fan servir el narcisisme de la petita diferència, l'odi, la discriminació, el victimisme constant, per intentar atiar precisament la confrontació, la divisió que necessiten en el si de la societat catalana.

En tot cas, insisteixo en la idea que vostès defensen el discurs que defensa o defensava la Lega Nord del senyor Salvini, que va ser primer un ultranacionalista de la gran Padània i ara és un nacionalista italià. Perquè això, òbviament..., quan un és un nacionalista com no n'hi ha, com el senyor Salvini, li és igual que sigui de la gran Padània o que sigui de la gran Itàlia.

Però, de tota manera, jo els vull fer un parell de reflexions sobre la qüestió que suposadament anàvem a tractar, el tema dels impostos. Vostès, que governen amb el major nombre d'impostos propis de tot Espanya... Catalunya és la comunitat autònoma amb el nombre més gran d'impostos propis, amb quinze impostos propis; per cert, dos més, serien disset, si hi comptéssim també els dos que estan declarats inconstitucionals pel «malvat» Tribunal Constitucional, que és precisament qui s'encarrega de vetllar perquè no es trepitgin els drets i les llibertats dels ciutadans, també dels ciutadans de Catalunya. Hauríem d'agrair molt al Tribunal Constitucional..., els ciutadans de Catalunya hauríem d'estar molt agraïts que, si més no, hagi declarat inconstitucionals dos dels disset impostos que vostès, els senyors de Junts per Catalunya, Esquerra Republicana i amb el suport de la CUP, han creat

per als ciutadans de Catalunya en aquest autèntic infern fiscal al qual ens sotmetem al conjunt dels ciutadans de Catalunya.

També els vull recordar un principi econòmic fonamental: els impostos no els paguen els territoris, els paguen els ciutadans. Per tant, la redistribució de la riquesa en un estat democràtic i social de dret com és Espanya es produeix entre els ciutadans, i no entre els territoris. Un principi tan fonamental, tan bàsic, tan elemental de l'economia vostès sembla que no l'acaben de comprendre. I, quan els ciutadans de Catalunya estem en la mitjana espanyola en inversió *per capita*, no acabo d'entendre aquesta pretensió de convertir les relacions entre Catalunya i la resta d'Espanya en un suposat espoli.

Per tant, m'agradaria acabar també aquesta intervenció tornant a citar Ernest Lluch. Ernest Lluch deia una cosa que per mi és fonamental. Jo des de fa molts anys els tinc com a lectura fonamental, els seus llibres sobre la història de Catalunya i, sobretot, sobre l'economia catalana, i, concretament, un article que va escriure l'any 92 a *La Vanguardia* que es titulava, precisament, «Catalunya espoliada». Ell deia que mai no es pot separar el debat del dèficit fiscal de la qüestió del superàvit comercial.

Vostès, que constantment estan apel·lant a la suposada separació de Catalunya de la resta d'Espanya com el manà que caurà del cel, i el senyor Canadell diu que no... Vaja, jo, de veritat, no acabo de comprendre si vostès creuen realment que en una Catalunya separada de la resta d'Espanya el nostre producte interior brut, i, per tant, la capacitat d'exacció d'impostos que tindria l'Administració, la nova administració del nou estat, del flamant estat català..., tindria la mateixa capacitat d'exacció d'impostos que té ara amb el PIB que tenim a Catalunya, el PIB que tenim a Catalunya quan els nostres principals socis comercials són la resta de comunitats autònomes.

I li recomano que llegeixi un autor que no és de Salamanca, sinó que es diu Pankaj Ghemawat, que és indi, i l'hi dirà: els principals socis comercials de Catalunya són Aragó, Balears, la Comunitat Valenciana i la Comunitat de Madrid.

Per tant, deixin de somniar truites i comencin a fer política real per als ciutadans de Catalunya.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En darrer lloc, i en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Eva Parera.

Eva Parera i Escrichs

Moltes gràcies, presidenta. Bona tarda a tots. Avui ens presenten una moció sobre fiscalitat que, de fiscalitat, no en parla ni mitja coma, la qual cosa no deixa de ser sorprenent, no? I, al final, quan et llegeixes els tres punts de la moció, t'adones que és una moció presentada exclusivament per continuar alimentant el relat, que sembla que va decaient, i hem de continuar fent el discurs de que «Madrid ens roba». Doncs no.

I jo els faré una reflexió que crec que és important que la comencem a tenir present: Madrid no ens roba; Madrid el que està fent és passar-nos la mà per la cara, perquè allà saben gestionar una comunitat autònoma i saben exercir les seves competències, cosa que aquí, des de fa molts anys, no s'està fent. Vostès, mitjançant aquesta moció, volen fer vinculant una disposició addicional de l'Estatut que una sentència del Tribunal Constitucional va dir que no era vinculant.

I també els he de dir una altra cosa, per a la seva reflexió: lo que diu la disposició addicional tercera de l'Estatut s'aconsegueix d'una única manera: negociant – *negociant*. És com s'aconsegueixen les coses en política, *negociant*. Però vostès porten molts anys insultant aquells amb qui han de negociar. Deuen convenir amb mi que és una política una mica estranya de negociació; com a tàctica deixa molt a desitjar, francament.

Després es queixaran. No es pot anar insultant permanentment l'Estat, no es pot anar insultant permanentment el Govern de l'Estat i després anar allà a dir: «Què em dones?» Això no funciona així, senyors. No funciona així.

Venen aquí a queixar-se de la manca d'inversions, quan vostès acaben de rebutjar la major inversió dels últims deu anys per a Catalunya. I l'han rebutjat, no sabem encara ben bé com. A través d'un tuit explota tot, un tuit de Presidència, pum, ho rebenta tot, 1.700 milions. I ens comencem a plantejar, alguns, si és que rebenten aquesta inversió perquè això els hi trenca el seu relat, i preferim continuar mantenint

viu el relat de que «Madrid ens roba» que no acceptar una inversió de 1.700 milions d'euros que Catalunya necessita, perquè, si no, jo encara no l'hi veig l'explicació.

Parlen de greuges comparatius. Si tothom entra en aquest joc, tenim un problema, tenim un problema greu. Perquè, al final, vostès –Generalitat, Govern de la Generalitat– distribueixen inversions per comarques. Tenim quaranta-dos comarques. I els diré que, de les quaranta-dos comarques, trenta-dos no arriben al dos per cent del total de la inversió per comarques. I si aquí comencem a rebaixar el nivell dels greuges comparatius, ens podem acabar trobant que l'Alta Ribagorça vindrà a dir-nos que té un greuge comparatiu amb el Baix Llobregat, i a veure com entomen vostès això. Siguem una miqueta coherents amb lo que és gestionar i amb lo que és distribuir. I hi insisteixo: volen més recursos? Sens dubte, tots volem més recursos, clar que sí que volem més recursos; negociant, no insultant.

Finalment, una moció que suposadament era de fiscalitat, però que parla del «Madrid ens roba»..., acaben amb una esmena i un punt addicional que parla de la decisió del Tribunal de Comptes que vostès volen reprovar i volen rebutjar. Doncs bé, jo els tradueixo el que diu el Tribunal de Comptes, perquè em sembla que vostès encara no ho han entès. El Tribunal de Comptes els hi diu: qui ha estat víctima d'una malversació no pot avalar els malversadors. És així de clar. I pensar-se que això no és així, i que qui ha estat víctima d'una malversació pot avalar els malversadors, i que això és correcte, és un despropòsit polític, que vostès també hi han de reflexionar.

Per tant, nosaltres farem un vot en contra a tota la moció en tots els seus punts.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. I, acabat el torn dels grups, té ara la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes, el diputat senyor Joan Canadell.

Joan Canadell i Bruguera

Gràcies, presidenta. Que difícil de resumir, en tan poc temps... Escoltin, som en temps de pressupostos tant a Espanya com a Catalunya. Per tant, ara és el moment de parlar del deute històric, ara és el moment de reparar aquesta situació que fa

tants anys que dura. I això s'ha de fer abans de tancar el pressupost i no després, perquè sabem que l'Estat espanyol sempre troba excuses per incomplir, quan es tracta de Catalunya.

De fet, les cambres de comerç el 2019 van dir una cosa, van fer un estudi i van dir una cosa: «Per revertir la situació que tenim ara, per igualar-nos a la situació de la resta d'Espanya i de la mitjana d'Europa, el que s'hauria de fer és, durant els propers dotze anys, invertir cada any 3.800 milions a Catalunya.» Ja han vist com han anat els tres primers anys.

Senyor Terrades, quan vostè diu que aquest tema és..., «ara sí, eh?», fa una mica..., el nunyisme, eh?, allò de..., «aquest any sí»... Escolti'm, «aquest any sí» no. Portem vint anys amb aquest problema, o més de vint anys amb aquest problema. Per tant, no anem als tòpics de l'«aquest any sí» ni de la pluja de milions ni del rècord històric, perquè això ja ens ho sabem i sempre hem acabat igual, la realitat és molt tossuda.

Senyora Reguant, quan parlem de fiscalitat... Jo l'altre dia vaig posar un exemple... Vaig dir: «Els catalans, si volguéssim, sense dèficit fiscal, podríem tenir la fiscalitat d'Irlanda.» No dic que... Ja vaig dir: «No és el model que posem»; per tant, no m'ho tregui de context. I, sobre el model d'infraestructures, escolti'm, més que n'hem parlat aquí, d'apostar per rodalies, em sembla que pocs n'han parlat. I, a més a més, el vicepresident..., totalment compromès amb tot el Govern de que això sigui una realitat al més aviat possible.

Senyor Martín Blanco, escolti'm, nosaltres el que fem és aportar dades dels agents socials. I vostè, com que no sap rebatre-les, diu que és mentida, quan el mentider és vostè. Llavors, faci-s'ho mirar, perquè les dades són dels agents socials, no me les invento, eh?

Què més? Escolti'm, ja ho diu la dita: si t'enganyen una vegada, la culpa teva; si t'enganyen dues, la culpa és de l'altre. I si t'enganyen vint anys? Doncs escolti'm... És que jo hi afegiria que, si t'enganyen vint anys seguits, el que hem de fer és canviar d'estratègia, o pleguem. Per tant, nosaltres som el Govern del cinquanta-dos per cent per canviar l'estratègia, per, d'una vegada per totes, revertir aquesta situació. I això, com tots sabem, passa per la independència, per la negociació d'actius i passius i per solucionar el deute històric que tenim.

I no tinc més temps. Em sap greu, però no tinc més temps.

Gràcies.

(Aplaudiments. David Cid Colomer demana per parlar.)

La presidenta

Sí, senyor Cid...

David Cid Colomer

Per demanar votació separada del punt 2.

La presidenta

Del punt 2. Alguna petició més? *(Pausa.)* Sí, senyora Reguant?

Eulàlia Reguant i Cura

Per demanar votació separada dels punts 1 i 2, que podrien anar junts, però ja no, i del punt 3, per una altra banda.

La presidenta

Perfecte.

Doncs votem el punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 ha quedat aprovat, amb 73 vots a favor, 51 vots en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 ha estat aprovat, amb 65 vots a favor, 59 vots en contra i 9 abstencions.

I votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha quedat aprovat, amb 82 vots a favor i 51 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la solitud i la indefensió de les dones víctimes de violència masclista

302-00036/13

Passem al vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la solitud i la indefensió de les dones víctimes de violència masclista, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. (*Remor de veus.*) Té la paraula, per fer-ne l'exposició, la diputada senyora Gemma Lienas. Silenci, si us plau.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, bona tarda. Vull començar la defensa de la moció que presentem insistint en la vulnerabilitat, la indefensió i la solitud de les dones que pateixen violència masclista. I és que les nostres lleis, efectivament, donen solucions sobre el paper a moltes situacions que després, a la vida real, no estan resoltes. A la nostra llei li cal desplegament, recursos de personal i recursos econòmics.

Cal que avisin el conseller d'Economia –també l'avisó jo, aprofitant que està aquí (*l'oradora riu*)– que s'afanyi amb els pressupostos, que ja va molt tard, i que necessita preveure una quantitat important per lluitar contra la violència masclista. Nosaltres, des del meu grup, estarem atents a tot allò que es faci i, evidentment, a tot allò que no es faci.

Qui pateix més les conseqüències d'aquestes mancances són les víctimes de la violència masclista. Per això nosaltres presentem una moció el fil conductor de la qual és l'acompanyament de les víctimes. Un acompanyament que hauria de concretar-se en una figura de referència –una psicòloga o una treballadora social– que fes tot el camí al costat de la víctima: a la comissaria, als hospitals, als jutjats, a la casa d'acollida.

Vostès s'imaginin l'estat psicològic d'una dona que, després d'anys de patir violència de tota mena per part de la seva parella i de tenir-hi un vincle emocional de submissió, es decideix a denunciar-la? Aquest és el moment més crític de tot el procés, i és el moment en que la dona necessita més empatia. Si no s'ho poden

imaginar, els recomano que llegeixin una novel·la d'un autor irlandès, Roddy Doyle, que es titula *La mujer que se daba con las puertas*, que no està traduïda al català. És una novel·la magnífica per entendre de què va tot això de la violència masclista.

Pensin en una dona, en aquest estat emocional, que entra la comissaria sola, i, un cop allà, li diuen que s'ha d'esperar tres o quatre hores..., a l'advocat d'ofici; que la deixen asseguda en una cadira al mig d'un passadís mentre s'està preguntant si fa bé o si fa malament, què passarà amb ella i amb les seves criatures. No s'estranyin si els hi dic que moltes s'aixequen, diuen que van a prendre un cafè i ja no tornen.

Per això nosaltres demanem aquesta figura referent que pugui acompanyar-les des del minut u. I demanem també espais dignes per esperar-se i mitjans telemàtics a les comissaries per escurçar, si cal, el temps d'espera per tenir una entrevista amb l'advocat o advocada d'ofici.

I la figura referent ha d'acompanyar les dones maltractades en la seva recuperació, especialment la psicològica. Per això hem demanat que es garanteixi l'atenció de les dones que pateixen seqüeles arran de la violència, i molt especialment aquelles que poden cronificar-se. Actualment no tenim dades pel que fa a l'impacte que té la violència masclista en la salut física i psíquica de les dones. Per aquesta raó hem demanat estudis específics des de Salut.

També aquesta figura referent ha de poder acompanyar-les al jutjat, perquè la dona necessita ajuda per no fer-se enrere, necessita empoderament per estar convençuda de que allò que està fent està bé per a ella i els seus fills i filles. Per cert, als jutjats també hi operen –i a les comissaries i als centres de salut– els prejudicis: si la dona té pocs recursos culturals, si té alguna deficiència intel·lectual o si té un aspecte no normatiu, això li va a la contra. Molt sovint les dones retiren la denúncia, però això no vol dir que la denúncia fos falsa; vol dir que hem fallat nosaltres, perquè no ha tingut una ajuda per arribar fins al final.

I aquesta figura de referència també els ha de poder acompanyar, a ella i les seves filles i fills, a les cases d'acollida, i l'hauria d'ajudar a resoldre tots els tràmits que haurà de fer.

Pel que fa a les dones víctimes de violència sexual, necessitem que vagin a parar a un hospital que tingui unitats especialitzades, amb personal que estigui preparat i

que sigui molt empàtic i sàpiga escoltar empàticament, i que mai no les jutgi, sinó que les tracti com a víctimes que són.

Hi ha un aspecte que no han posat en aquesta moció, que ja era molt llarga, perquè en van fer una proposta de resolució que esperem que aviat es vegi a la Comissió d'Igualtat, i és que Catalunya s'integri en el sistema Viogen de la Secretaria d'Estat de Seguretat, que aglutina tota la informació sobre violència masclista i que es pot consultar i seguir des de qualsevol lloc de l'Estat. Catalunya posa en risc les dones, al no estar en aquest sistema, que se'n van a viure fora de Catalunya.

I, per acabar, no volem deixar de recordar a la consellera d'Igualtat i Feminismes que des del departament, des del seu departament, han d'executar el pressupost, i és que el mes d'agost només n'havien executat el 24,8 per cent.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té ara la paraula, per defensar les esmenes presentades, la diputada Anna Grau, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Bé, de vegades al Parlament una es pregunta si venim tots aquí a aprofitar o a perdre el temps. Aquesta moció del Grup Socialistes que debatem avui vindria a ser, des del nostre punt de vista, un perfecte exemple de temps públic malaguanyat.

La solitud i la indefensió de les dones víctimes de la violència masclista és un tema prou gros i prou important com per justificar una moció de vint-i-tres punts –una moció «maratoniana», que en diu el senyor Cuevillas– o molts més. Són molts o pocs, depèn de si aporten alguna cosa.

Per al nostre gust, el redactat original de la moció era un xic *facilón* i simplista, fregant l'amateurisme, en alguns moments. I ja s'ha vist què passa, quan el feminisme amateur intenta donar lliçons al feminisme de tota la vida; que li preguntin a la

senyora Carmen Calvo si ha quedat contenta de l'experiència de governar en coalició amb la senyora Irene Montero.

No és que aquesta moció digui disbarats com els que se senten a dir a tothora al Ministerio de Igualdad; al contrari, està farcida de bones intencions una mica naïfs de vegades, una mica prepotents d'altres, com quan s'intenten donar lliçons als òrgans judicials sense mirar gaire prim qui en té la competència –es veu que aquí *todo se pega menos la hermosura*– o s'encarreguen informes pressuposant-ne el resultat abans de fer-los, o com ara si a Catalunya s'atorguen o no s'atorguen prous ordres d'allunyament. En fi, com ha dit la mateixa senyora Lienas, moltes solucions sobre el paper.

Nosaltres havíem presentat un humil grapadet d'esmenes amb la idea de fer costat no tant a la moció literal, que des del primer moment ens va semblar sobreactuada i justeta, com a la bona intenció de fons que li atribuïm. Demanàvem coses petites, com que els estudis es facin amb criteri estadístic, no amb apriorismes ideològics; que respectin la llei de procediment penal, la independència dels òrgans judicials.

Fins i tot donàvem alguns consells de bona fe basats en víctimes directes de la violència, que, per exemple, ens van suggerir que els espais separats per a les víctimes als jutjats estiguin ben senyalitzats i que el personal del jutjat sàpiga on són, més aviat perquè puguin indicar com anar-hi. I, ja posats, que jutjats com els de Sabadell, Rubí i Martorell siguin condicionats superant la indignitat en que es troben després d'anys de manteniment *miserable* per part de la Generalitat.

Bé, de tot això se'ns ha dit que no, que no i que no, de vegades amb explicacions tan curioses com que es veu que senyalitzar bé els espais protegits dels jutjats seria perillós per a les dones –ja em diran per què. A punt, a punt vàrem estar de transaccionar això de donar una mà de pintura als jutjats més atrotinadets, però es veu que, per acceptar-ho, se'ns exigia eliminar tota menció de la negligència de la Generalitat en el seu manteniment. I, mirin, potser podíem haver fet els ulls grossos i dir «va, vinga»; però, total, perquè s'aprovi i no es faci res de res, que és el que invariablement sempre passa, i a sobre no poder ni dir que la Generalitat deixa morir els jutjats de fàstic i de sentiment, doncs mirin, no.

El pitjor de tot és que, comparant el redactat de la moció inicial del Grup Socialistes amb les esmenes finalment acceptades, totes procedents de l'*Armada Invencible* d'Esquerra i de Junts, et cau definitivament l'ànima als peus. És veritat que tota la moció era, en gran mesura, un brindis al sol, un fer volar coloms, una tocada de clarinet de feminisme «de boquilla», molt en la línia del que s'ha vist a l'últim Congrés del PSOE, però almenys alguns punts tenien el seu puntet d'exigència. Ara..., és que ni això.

En totes i cadascuna de les qüestions que l'actual Govern de la Generalitat es podia sentir ni mínimament incomodat o avergonyit del que fa, i sobretot, del que no fa en defensa de les víctimes de la violència, el Partit Socialista s'ha abaixat invariablement no sé si els pantalons, les faldilles o alguna peça de més endins i tot. Al final, els han quedat alguns punts tan embunyolats i enrevessats que ni s'entenen o fan riure.

Com es pot passar, per exemple, d'exigir que l'estatut de la víctima del delictes «garanteixi» una cosa a demanar que la «continui garantint»? Estava o no estava garantida? També hi ha un abisme entre exigir la transparència del test de risc a les comissaries i exigir que aquest test s'ompli davant de la víctima a contentar-se amb que es revisin els indicadors de valoració de risc a les comissaries –Àngela Maria!

A vostès els encanta presumir de ser més progres i més feministes que ningú, però quan es tracta de plantar cara, sigui a Podemos a Madrid, sigui al desgovern de la Generalitat, que no els busquin.

Per tot això, mirin, pensàvem fer l'esforç de bona voluntat de demanar votació separada dels punts que ens semblaven més potables i votar-los a favor, i abstenir-nos només en aquells que ens semblaven més estèrils, però vista l'actitud, com ens fan perdre el temps i les poques ganes d'anar per feina, doncs, ja em sap greu, ens abstindrem en tots els punts. Ja vindran temps i mocions millors.

Bona tarda.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula, ara, la diputada senyora Ester Vallès.

Ester Vallès Pelay

Gràcies, presidenta. Conselleres, conseller, diputades i diputats... En primer lloc, des de Junts per Catalunya celebrem qualsevol iniciativa que es porti al Parlament en defensa de les dones que han patit violència masclista. Venim d'una tradició, d'una història i una educació que encara ens fan arrossegar actituds que són pròpies d'una societat patriarcal, i aquest és un problema de tots i totes.

Hem de tenir en compte que la violència masclista no és un problema que tenen algunes dones, sinó que és la realitat de les dones, és el dia a dia, i hem d'avançar com a societat per revertir-ho. I, per fer-ho, cal educar amb valors, amb respecte i empatia. I la teoria la sabem tots, però la pràctica és una altra.

Cal actuar amb totes les eines, tots els recursos i des de totes les institucions per tal d'erradicar aquesta xacra de la nostra societat, i afrontar-ho de manera valenta i eficaç. Cal tenir ben present que la violència masclista no tan sols es dona en l'àmbit de la parella o l'exparella, sinó que també es dona en l'entorn familiar, en l'àmbit laboral i en l'àmbit sociocomunitari.

I quan observem les dades de 2019, ens quedem alarmades: un 50,9 per cent de les dones han estat víctimes d'assetjament sexual al llarg de la seva vida –un 50,9 per cent–, i un 11,9 per cent n'han patit en el darrer any.

Diputades, de ben segur que totes tenim en ment situacions properes que ens han fet patir, tenir por..., i no podem restar impassibles, hem d'actuar. És evident que, per dotar de les eines i recursos necessaris les dones que han patit violència masclista, es necessita invertir-hi, perquè quan una dona pren la determinació de fer un pas endavant i truca o es dirigeix a una comissaria per denunciar una situació de violència masclista ha de disposar de tota i la millor ajuda que li puguem oferir, i que, de fet, s'està oferint: serveis de traducció, un lletrat per interposar la denúncia, assessorament, un espai digne i un llarg etcètera.

Som conscients que encara hi ha mancances que s'han de detectar i resoldre, i, de fet, ja s'estan detectant, com, per exemple, millorar l'adequació dels espais per

garantir que la víctima disposi d'un entorn segur i amable. I és evident que encara hem d'anar més enllà, i hi anirem, fins allà on calgui, però no tingueu cap dubte que juntes ho aconseguirem.

Per tot això hem aportat quinze esmenes als vint-i-tres punts amb la voluntat de fer tot el possible per acabar amb aquesta xacra de la societat. Agraïm la voluntat al Grup Socialistes d'acceptar la majoria d'esmenes, tot i que no ens heu acceptat totes aquelles propostes que instaven el Govern espanyol. Perquè tenim competències, però no totes; és el que té formar part de l'Estat espanyol. I instar el Govern espanyol i recordar-li que ha de fer la feina o deixar-la fer als que volem avançar també és part de la tasca de tots els grups parlamentaris.

Perquè quan parlem de destinar-hi més recursos..., m'agradaria saber si sou conscients que les taxes judicials, aquelles que els catalans paguem, que són uns 60 milions d'euros, 60 milions d'euros que haurien de servir per a les despeses d'infraestructures, personal i material, i que no en podem disposar..., en sou conscients? Sou conscients, com ja ha reclamat en més d'una ocasió la consellera Ciuró al Ministeri de Justícia, com també ho va fer la consellera Capella, que aquestes taxes haurien de ser retornades per ser destinades al finançament del departament? I sabeu quina és la realitat? Que no es retorna ni un sol euro a la Generalitat.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, en aquest primer bloc de defensa de les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la diputada senyora Jenn Díaz.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, presidenta. Bona tarda a tothom. Bé, jo reconec que tenim un sentiment agredolç, davant d'aquesta proposta. Per una banda, contenta –ho reconec–, perquè tornem a parlar de polítiques públiques que volen avançar en matèria d'igualtat i feminismes, perquè fa unes setmanes vam fer un debat de política general i les grans

oblidades van ser les polítiques específiques sobre igualtat. I, per tant, totes aquelles polítiques LGTBI, antiracistes i contra la violència masclista tenen aquest punt més discret i..., contenta, com deia, de poder tornar a parlar-ne.

Però, com deia, el sentiment és agredolç, perquè trobem que aquesta proposta no planteja ni un canvi quantitatiu, ni qualitatiu ni profund al model català d'atenció a víctimes de violències masclistes, i que hi ha un cert buit en aquesta moció, malgrat que ara la diputada Lienas ha parlat de la llei catalana, però en tots els vint-i-tres punts no hem trobat que es fes referència a aquesta llei catalana pionera que tenim a Catalunya. Parlo del model català perquè, com deia, un dels grans errors d'aquesta proposta és haver-hi obviat el model català.

De fet, al debat de política general el PSC proposava un pacte català contra la violència masclista que, de fet, no desenvolupava ni explicava com havia de ser ni com s'havia d'acotar, però ja sabem en què acaba aquesta imitació de les polítiques recentralitzadores. I no parlo d'un tema ni tan sols competencial, ni tan sols d'un tema d'instar el Govern, sinó d'una òptica, d'una certa manera de fer política seguidista d'allò que es fa a Madrid. I és curiós –i ara ho deia la diputada de Junts– que, malgrat tot, totes aquelles propostes que instaven el Govern espanyol no han estat acceptades a les esmenes.

Deia la diputada Lienas que tenim grups parlamentaris a Madrid per poder fer totes aquestes propostes, però no podem obviar –i, de fet, aquest és un dels temes pels quals molts de nosaltres som independentistes– les limitacions estatals. I, per tant, tampoc podem deixar de reclamar, també des del Parlament de Catalunya, certes qüestions a l'Estat espanyol. I, si no, que ofereixin totes les competències.

Malgrat el buit, algunes de les peticions que fa aquesta proposició beuen de l'esperit de la reforma de la llei de violència masclista que vam aprovar la passada legislatura, tot i obviar-la en la moció. I ho poso en valor perquè en aquests punts no hi apareix, i crec que no és menor. Tenim una llei de violències masclistes catalana que ja era pionera el 2008, que es va aprovar amb el consens del moviment feminista i que vam ampliar i millorar fa només uns mesos.

Aprofundim la llei; aquesta és la nostra proposta. Aprofundim, despleguem la llei, posem-hi recursos humans i recursos econòmics. El que li cal a la xarxa d'atenció a

les víctimes de violència masclista és millorar les eines que ja tenim, és desplegar les lleis que ja tenim i és tenir un pressupost per poder-ho tenir en el mínim temps possible i poder-ho executar.

Per tant, la nostra proposta –que no és ben bé la d'aquesta moció, malgrat que votarem a favor una majoria de punts– és aquesta. I, de fet, el compromís que l'altre dia anunciaven des del Govern és justament poder fer aquest desplegament de les lleis amb aquesta proposta que vam fer, presentada pels comuns, de millorar, d'ampliar, de renovar i d'actualitzar, de portar al segle XXI la llei de 2008 de violència masclista, que el que pretenia era treure la violència masclista de l'àmbit privat, de l'àmbit de la parella i de l'exparella, i, per tant, entendre que n'hi ha múltiples formes, múltiples àmbits, que no només s'acota la violència dintre de l'àmbit de la parella.

I, per tant, amb aquesta voluntat, creiem que el model català d'atenció a les víctimes de violència masclista és bo. El que necessita és que despleguem aquesta llei, aquesta reforma de la llei, que té només uns mesos. I aquesta és la nostra proposta.

Malgrat que la senyora Grau creu que amb les nostres esmenes hem rebaixat la proposta del PSC, jo, en canvi, tinc la sensació que aquesta proposta va menys a menys del que proposa el Govern de Catalunya respecte a l'atenció a víctimes de violències masclistes. I, per tant, les nostres expectatives considerem que són molt més altes que aquests vint-i-tres punts.

També, fins i tot..., encara que haguessin acceptat moltes de les seves esmenes, senyora Grau, és la nostra proposta, no és la del PSC. Per tant, votarem la majoria de punts a favor. Fins i tot agraïm la possibilitat de poder discrepar i de poder parlar d'aquestes qüestions al Parlament de Catalunya, però considerem que aquesta proposta l'únic que fa és recentralitzar, posar pedaços, i que no va cap a un canvi estructural de la llei de violència masclista que nosaltres vam lligar molt ben lligada la passada legislatura.

I, per tant, creiem que aquesta és la línia: desplegar aquesta llei, fer-la efectiva i que no sigui, com sempre, una recomanació, sinó una obligació.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

La continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX, la diputada senyora Mónica Lora.

Mónica Lora Cisquer

Gràcies, presidenta. Bona tarda. Bien, el Partido Socialista nos presenta una moción sobre la soledad y la indefensión de las mujeres víctimas de violencia que ustedes etiquetan como «machista». Y es que hay realidades de las que, al parecer, no les interesa hablar, pero eso no significa que no existan.

Porque los hombres maltratados existen, de la misma manera que también existen los niños y los ancianos maltratados, pero todos ustedes obvian hablar sobre ello. Sí, obvian hablar sobre ello. Y como lo que no se nombra en este Parlament parece que no exista, para ustedes, quiero aprovechar mi intervención desde el altavoz que nos da este atril, ya que nunca se ha hecho hasta que llegó VOX, para hacer una defensa y un reconocimiento a *todas* las víctimas de violencia intrafamiliar, sin excepciones. Y queremos mostrar toda nuestra solidaridad y apoyo con todas las víctimas. *(Alguns aplaudiments.)*

¿Cuándo veremos una iniciativa parlamentaria que hable precisamente sobre la violencia intrafamiliar? ¿Cuándo la veremos, por ejemplo, promovida por partidos parlamentarios como el Partido Socialista u otras formaciones políticas? Es triste, pero dudo que se vea. Pero desde nuestro Grupo Parlamentario de VOX ya hemos registrado varias propuestas en este sentido, en las cuales todos ustedes van a poder rectificar su postura sectaria y van a tener la oportunidad de poder posicionarse a favor de todas las víctimas de violencia intrafamiliar para que tengan una protección y una defensa en igualdad de condiciones.

Tendrán la oportunidad, por ejemplo, de apoyar medidas como dar cobertura, protección y asistencia a todas las personas por igual que, dentro del núcleo familiar, padezcan algún tipo de violencia; de que se publiquen las cifras, datos estadísticos e informes relativos a todos los tipos de violencia intrafamiliar, independientemente de quien sea el autor y quien sea la víctima; de derogar la Ley 5/2008, del 24 de abril, del derecho de las mujeres a erradicar la violencia machista para elaborar una ley de violencia intrafamiliar, y de modificar el protocolo de duelo del Parlament para

que se establezcan los minutos de silencio en este Parlament para todas las víctimas de violencia intrafamiliar.

Y no nos cansaremos de decir que la violencia no tiene sexo. Y que hay personas, independientemente de su sexo, que ejercen la violencia, y otras personas que no la ejercen. Y porque haya algunos hombres que ejerzan la violencia, eso no les da pie a criminalizar y a señalar a los hombres. Y eso es algo que entiende hasta un niño de cinco años.

Y lamentamos profundamente que nos presenten propuestas como esta, que siguen fomentando la desigualdad entre ciudadanos. Porque las medidas que proponen solo hacen que incrementar el odio hacia el hombre, y también hacen un uso partidista del drama de las mujeres maltratadas.

Y es que desde nuestro grupo parlamentario siempre apoyaremos todas aquellas propuestas que recojan la igualdad entre todos los españoles ante la ley; que defiendan también la presunción de inocencia, el endurecimiento de las penas y el cerrar sus chiringuitos para destinar esos recursos a lo que realmente importa y a proteger a todas las víctimas por igual.

Y, en este sentido, sí que les queremos dejar un mensaje muy claro, ya que muchos de ustedes son expertos en la manipulación mediática: que no exista la violencia de género no quiere decir que no existan mujeres maltratadas. Y eso lo tenemos muy claro, y queremos mandar todo nuestro apoyo a estas mujeres maltratadas. *(Alguns aplaudiments.)*

Y les pedimos a todos ustedes que dejen de una vez por todas de utilizar toda su artillería de ingeniería social y mediática contra VOX. Porque ¿saben qué? Al final no es contra VOX; es contra el sentido común de la mayoría de catalanes, incluidos muchos de sus votantes, a los que ustedes tratan como borregos, hasta que se cansen y se harten y los abandonen. Entonces sí, señores, el sentido común habrá triunfado. Y, voten o no voten a VOX, esa será nuestra gran victoria.

Gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Tot seguit, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Basha Changue.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, presidenta. Bé, en primer lloc, a nosaltres ens ha sorprès una miqueta la proposta de resolució no perquè no sigui necessària, que és molt necessària, i més a les portes que estem, no?, del 25 de novembre, tractar aquest tema... Tampoc ens ha sorprès la qüestió de que tingui vint-i-tres punts perquè, com sempre diem, és una pràctica habitual del Grup Parlamentari Socialistes fer propostes de resolució molt llargues, però sí que... El que ens ha sorprès és trobar-hi algunes coses que podríem valorar positivament en una visió feminista que, des del nostre grup parlamentari, sempre acostumem a criticar durament, no?

Per tant, començaré per les coses positives que sí que té aquesta proposta de resolució, que, en general, per nosaltres és molt de mínims, i, en general –ho avanço– votarem la majoria dels punts favorablement.

Indica millores al servei d'atenció. Un punt molt destacable: el servei d'acompanyament personalitzat, que creiem, doncs, que és molt necessari i que s'han de fer tots els esforços possibles per desplegar-lo i dur-lo a terme pels mateixos motius –hi coincidim– que ha argumentat la diputada Gemma Lienas, del Grup Parlamentari Socialistes.

Unificar els protocols als serveis d'atenció també ens sembla molt important per poder atendre sota un mateix criteri i paraigua totes les supervivents de violència masclista, i també per a l'optimització dels propis recursos.

Millorar les instal·lacions de les comissaries i dels jutjats. La formació contínua dels professionals i la celeritat en l'assistència legal..., ens sembla positiu, perquè dignifica el tràmit i facilita el tràmit de la denúncia, no?, que és un tràngol, que és un punt clau, és un moment molt important. I hi ha un problema associat a aquesta infradenúncia que creiem que aquestes mesures, doncs, d'alguna manera, poden ajudar a pal·liar.

Sobre la difusió dels serveis existents i les millores de serveis d'acollida..., ens sembla positiu, perquè dona estabilitats per a les supervivents de violència

masclista. I és que un dels problemes que tenim actualment és que, quan es dona una situació de denúncia d'una situació de violència, normalment és la dona la que ha d'abandonar el municipi, perquè els recursos que tenim ara mateix a l'abast queden en un altre municipi, etcètera, i aquesta dona, doncs, perd tota la xarxa d'arrelament, tot el sistema de suport, etcètera. Llavors, tot el que vagi a farcir aquests recursos ens sembla una qüestió positiva.

Ara bé, sí que hi ha un punt negatiu..., dos, en concret. Bé, hi han dos punts que fan referència a la qüestió de les polseres per a maltractadors. Per què ho considerem negatiu? Perquè ho considerem un abordatge punitivista de la gestió de les violències masclistes.

I és que una de les qüestions que per nosaltres és imprescindible a l'hora de l'abordatge del tractament dels casos de violència masclista és fer tot el possible per a una garantia de no repetició. I una garantia de no repetició implica una prevenció, per una banda, i, quan s'ha produït el fet, una reeducació, fer tot el possible no només per evitar que tornin a tenir contacte, víctima i agressor, i que la víctima, doncs, estigui en les millors condicions possibles, sinó incidir, gastar recursos en aquest agressor perquè entengui què és el que ha fet i es pugui evitar que es torni a repetir en altres persones.

Ara bé, també té una gran quantitat de mancances, aquesta proposta de resolució. I té una gran quantitat de mancances que nosaltres no hem volgut revertir o visibilitzar amb esmenes perquè creiem que és una qüestió de fons i de mirada, de visió feminista, diguem-ne, del propi articulat o del propi redactat.

Per exemple, hi manquen la diversitat funcional i la salut mental. Si parlem d'indefensió i de soledat de les dones, hem de tenir en compte les situacions en les que les dones, per la seva situació de discapacitat i de salut mental, no tenen una independència ni en la comunicació ni en l'accés a recursos.

Tampoc hi han les identitats sexogènere dissidents, amb les seves indefensions concretes; les situacions administratives irregulars, on és un hàndicap denunciar per una por a un inici de tràmit d'expulsió; la criminalització i persecució, i, sobretot, la mancança de la joventut en un mes en el que hem vist com especialment –i m'hi estendré més tard, en la moció de joventut– estan afectades les dones joves menors

de vint-i-un anys d'una manera molt greu, segons ens aporten les últimes dades. Creiem que és una mancança molt greu d'aquesta proposta de resolució, però que es pot anar avançant en el futur.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Crec que correré el risc, també, de ser una mica repetitiva amb altres intervencions que s'han fet abans. Efectivament, és una moció llarga, que busca ser completa i que busca tocar molts temes relacionats amb l'atenció a les víctimes de violència masclista. Té voluntat, entenem, de ser exhaustiva, però a nosaltres, doncs, també ens ha cridat una mica l'atenció que s'hagi oblidat d'una petita cosa, com és fer esment de la legislació catalana de lluita contra les violències masclistes.

I és que el punt del final és com... Vull dir, una la va llegint i va dient: «Ah, bé, són coses interessants», «Això, bé, ho haig de pensar»... Però, llavors, arribes al final i diu: «Basar totes les accions per a les dones víctimes de violència masclista en el conveni d'Istanbul» –d'acord– «i en la Llei 4/2015, del 27 d'abril, de l'estatut de la víctima del delictes» –d'acord– «tenint en compte que la violència contra les dones és fruit de l'educació d'un sistema patriarcal» –sí–; i la Llei 8/2005, que va ser una de les lleis pioneres a l'Estat, una llei que va ser fruit de tot un procés participatiu amb el moviment feminista, que és una de les lleis que va ser més avançades a l'Estat espanyol?

De fet, la llei estatal arriba després, i hi ha algunes coses que incorpora la llei catalana, com es comentava –treure la violència de l'espai de la parella–, que no hi estan incorporades encara, que s'avança amb la llei que s'està començant a tramitar ara al Congrés, i que la llei catalana incorpora.

Però és que no és només això. És que llavors, efectivament, després de diversos anys de tenir aquesta llei vigent i que hi hagin hagut informes i avaluacions que el que demostraven era que no s'havia pogut desplegar completament perquè no se l'havia dotat dels recursos necessaris per fer-ho, l'avaluació que es feia deu anys després de l'aplicació de la llei bàsicament deia que hi havia coses a canviar, que hi havien coses que havien quedat fora en el seu moment, justament buscant uns consensos que en aquell moment, doncs, no es van donar –com, per exemple, la violència institucional–, però, sobretot, que no s'hi havien destinat recursos.

Llavors, des del nostre grup vam presentar la iniciativa de reformar aquesta llei per millorar-la, per ampliar-la i per reforçar-la. I és una llei que es va aprovar encara no fa un any, perquè és la Llei 17/2020, i el seu text tampoc hi fa referència, malgrat que moltes de les coses que hi han dintre d'aquest text en realitat estan recollides ja a la llei que es va aprovar el desembre de l'any passat. Per tant, em sembla que és com una mica estrany, intentar parlar de violència masclista, sense tenir clar el marc català.

Una llei, per cert, la 17/2020, que, per una banda, ha estat recorreguda al Tribunal Constitucional pel Partit Popular, que, una vegada més, no li agrada massa perdre votacions, tot i que van votar molts punts a favor d'aquesta llei quan vam fer el debat i van treballar-hi bastant activament durant la ponència, però, tot i així, han decidit posar-hi la seva empremta portant-la al Constitucional. I, efectivament, hi ha una iniciativa de VOX –a la qual nosaltres, com no podia ser sorpresa tampoc, hem presentat esmena a la totalitat– que el que vol és derogar les lleis de violència masclista que hi ha a Catalunya.

Hi ha una cosa que es diu «majories parlamentàries». I diria jo que el sentit comú de la ciutadania de Catalunya no està precisament pel que diuen els onze diputats de VOX, sinó pel que diem la resta de partits que estem representats en aquesta cambra, que majoritàriament creiem que la violència és masclista, majoritàriament, i que obeeix a un sistema patriarcal. Per tant, és d'això, del que estem parlant: de víctimes de la violència *masclista*.

Com deia, hi han molts punts en aquesta moció que estan recollits a la llei, i nosaltres insistim que el que falta, el que ha faltat fins ara, és voluntat política i recursos per

desplegar-la. És cert que la llei que reforma la 8/2005 és recent, fa pocs mesos que està en marxa, però –ho hem parlat amb la consellera diverses vegades en intervencions aquí al Ple– una de les grans –amb perdó– proves del cotó de la seva conselleria serà veure si hi ha un abans i un després en aquesta voluntat política i en aquests recursos destinats a desplegar-la en l'actualització del protocol marc per a l'abordatge de les violències masclistes, que entenem que ja s'ha anunciat que es posarà en marxa.

I nosaltres ho hem dit diverses vegades: creiem que ha tingut l'habilitat i l'encert d'envoltar-se de persones que són expertes en aquesta matèria, persones que van ser-hi quan es va fer la Llei 8/2005, i, per tant, sí que li hem demanat moltes vegades que hi hagi aquesta capacitat per part del Govern de donar resposta al que realment es necessita liderar des de la conselleria.

Com deia, a molts dels punts els hi donarem suport, i n'hi han d'altres que no veiem gens clars.

Per nosaltres, en canvi, el primer punt de l'acord té diversos problemes. No acabem d'entendre la figura que es planteja, perquè, al final, és incorporar una figura nova en els models d'atenció que ara mateix, per exemple, en els SIEs no seria necessària, perquè ja hi ha un model d'atenció i hi ha una treballadora social que treballa amb les dones víctimes de violència masclista. El que necessiten els SIEs són recursos, hi insistim, recursos per arribar a més dones –per tant, equitat territorial en l'accés als serveis d'intervenció especialitzada–, però també dignificar la professió i dignificar les condicions de treball de les persones que estan treballant als SIEs.

Els SIADs..., no caldria un torn d'ofici de vint-i-quatre hores si els SIADs recuperen el que és la seva funció, que és un servei d'informació i atenció a les dones –no són un servei d'atenció a l'emergència de les víctimes de violència masclista. Per tant, no tindria massa sentit un torn d'ofici de vint-i-quatre hores, set dies a la setmana, en un servei d'informació.

Com dèiem, algunes coses les votarem a favor; d'altres..., hi tenim molts dubtes. Però, sobretot, creiem que ha faltat, efectivament, una visió global de l'atenció a les dones víctimes de violència masclista.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Eva Parera.

Eva Parera i Escrichs

Moltes gràcies, presidenta. A veure, avui vostès plantegen una moció aquí que, sens dubte, és un tema molt preocupant, i el focalitzen només en les dones, però crec que aquest és un problema que no és exclusiu de les dones. Hi ha violència contra la gent gran, hi ha violència contra els infants, hi ha violència contra els discapacitats –no riguin, és un tema molt seriós–, hi ha violència... *(Remor de veus.)* No, no... Em sap greu, és una manca de respecte, que, quan jo parlo de violència contra la gent gran, parlo de violència contra els infants, parlo de violència contra els discapacitats i parlo de violència contra els homes, que també existeix, vostès se'n fumin –se'n fumin. *(Remor de veus.)* Perdoni, és una realitat. I que es vulgui... *(Persisteix la remor de veus.)* Si us plau, jo no he interromput ningú, he estat molt educada. I quan es vol discriminar...

La presidenta

Silenci, si us plau.

Eva Parera i Escrichs

...això del debat públic, s'està cometent un error. No tot s'hi val. *(Aplaudiments.)*

S'han fet moltes lleis, moltíssimes, s'han creat molts organismes, s'hi han destinat molts recursos econòmics –que m'agradaria saber quants d'aquests recursos econòmics acaben realment en les víctimes de gènere–, però el problema segueix aquí, no l'hem erradicat. No l'hem erradicat, aquest tipus de violència –no l'hem erradicat. I per què no l'hem erradicat? Perquè no estem fent l'abordatge correcte d'aquesta problemàtica, i s'hi ha de fer un replantejament.

Però és que jo he arribat al punt de pensar-me que a vostès els importa més el relat que el problema. Això és un problema educacional i és un problema de manca de valors. I mai, mai, mai pot ser un negoci –mai pot ser un negoci. I no pot ser un lobby

polític. És un problema greu. I, com dic, els hi preocupa molt més l'abordatge d'aquest tema des del relat que des de la realitat de lo que està passant.

Si no, com s'expliquen que avui el discurs sigui apujar el to contra els homes en general, als quals vinculen directament amb actituds violentes? Jo no sé, els homes que són aquí presents, com accepten això, amb passivitat... Vostès són tots uns possibles agressors, són tots uns possibles assetjadors, són tots uns possibles maltractadors i són tots uns possibles violadors. És una barbaritat. I els hi diu algú que ho ha viscut a l'Ajuntament de Barcelona, en un centre on es diu que s'ha de reeducar l'home –reeducar l'home. Estem a la República de la Xina o on estem? És una barbaritat, el discurs que estan fent.

Qui agredeix és un agressor; qui maltracta és un maltractador; qui mata és un homicida. I això no és patrimoni exclusiu dels homes –no és patrimoni exclusiu dels homes. I s'equivoquen –s'equivoquen– endurint el discurs amb sistemes heteropatriarcals, amb l'home..., amb la seva testosterona i la seva actitud violenta. No és veritat –no és veritat. Convivim tots, entre persones..., persones que no són violentes, que no són agressors.

La moció està bé. La moció està bé, i nosaltres li donarem suport. Al final, proposa mesures que són sentit comú i que no només afavoreixen les víctimes de violència de gènere: afavoreixen qualsevol víctima que entri en una comissaria o que hagi d'anar a un tribunal o que hagi de tenir una assistència d'un advocat d'ofici per qualsevol tipus de violència.

Hi barregen coses, és cert. Hi barregen coses que res tenen a veure amb la violència de gènere, però al final és una cosa que queda molt per sobre. Però, de debò, que els arbres no els hi impedeixin veure el bosc. No previndrem les violències, cap tipus de violència, i no previndrem la violència masclista criminalitzant l'home. No passa per aquí. A mi almenys en això no m'hi trobaran.

O entomem de debò un debat rigorós sobre com combatre una cosa que és fastigosa –que és fastigosa– i que s'ha de combatre i que s'ha de condemnar..., però d'una forma rigorosa, i no limitant-ho al discurs –que em sembla que és lo que més els importa– demagògic per seguir mantenint viu un relat que, al final, ve embolcallat per un gran lobby.

Gràcies.

La presidenta

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Gemma Lienas.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, presidenta. No em pronunciaré sobre les esmenes, sinó sobre les invectives, que n'hi ha hagut moltes.

Senyora Changue, la propera vegada faré una moció de cinquanta punts per no deixar-me *res*.

Senyora Segovia, és que el marc de referència no era tot: era la solitud de les dones que pateixen violència masclista.

Senyora Díaz, m'ha sorprès el to de vostè d'avui, després del to tan moderat ahir, quan intentàvem..., quan transaccionàvem, quan estàvem negociant. De fet, el d'avui és el que li correspon de sempre, és el que li conec. (*Rialles.*) La moció recull les demandes de tots i totes les professionals amb els que m'he entrevistat durant mesos. Tenim una llei magnífica, però sense desplegar, i aviat farà un any. (*Aplaudiments.*) Durant aquest any han assassinat vuit dones –vuit dones.

Senyora Grau, perdre el temps? És increïble. És una indignitat, que digui això. Li hauria de caure la cara de vergonya de pensar en totes les dones assassinades i víctimes de violència masclista. (*Aplaudiments.*) El meu feminisme és el mateix feminisme que el de la senyora Calvo, és el feminisme de la igualtat. I no soc una nouvinguda en el feminisme, fa seixanta anys que hi milito –seixanta–, i tinc molts llibres publicats sobre feminisme.

Sí que em vaig adonar que vostè no sap res de feminisme. I li vull recomanar... Quan ahir em va dir que volien que esborrés que la violència masclista prové de l'educació patriarcal, i jo li vaig dir que això no ho esborraríem perquè era troncal per al feminisme, em va dir que no es podia entendre el patriarcat sense el matriarcat. Bé, em va quedar claríssim que vostè no en té ni idea, de feminisme. I li recomano que es llegeixi la Gerda Lerner, *La creació del patriarcat*.

Bé, i res més.

(Aplaudiments. Basha Changue Canalejo demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Changue?

Basha Changue Canalejo

Sí. El nostre grup parlamentari demana votació separada dels punts 13 i 14.

La presidenta

Tretze i 14. Alguna petició més? *(Pausa.)* Senyor Cid?

David Cid Colomer

Sí. Per demanar votació separada dels punts 1, 4 i 23, que es podrien votar conjuntament.

La presidenta

Perfecte. Molt bé. *(Pausa.)* Senyora Vilalta?

Marta Vilalta i Torres

Per demanar votació separada també dels punts 1, 3, 4, que podrien anar conjuntament, i el punt 14 i el 23, que també podrien anar conjuntament. Gràcies.

La presidenta

D'acord.

Doncs comencem la votació.

Votem ara els punts números 1, 3 i 4. *(Pausa.)* El 3, ha demanat vostè, separatament? *(Veus de fons.)* U, 4 i 23, tinc, per una banda; 13 i 14; 14 i 23. *(Veus de fons.)* D'acord, perfecte.

Fem la votació dels punts 1 i 4. *(Veus de fons.)* Exacte, gràcies.

Comencem.

Els punts 1 i 4 no han estat aprovats, amb 43 vots a favor, 76 vots en contra i 14 abstencions.

Votem ara el punt número 13.

Comença la votació.

El punt número 13 ha quedat aprovat, amb 107 vots a favor, 11 vots en contra i 15 abstencions.

Votem ara el punt 14.

Comença la votació.

El punt 14 ha obtingut 42 vots a favor, 12 vots en contra i 78 abstencions.

Votem ara el punt número 23.

Comença la votació.

El punt 23 ha obtingut 43 vots a favor, 11 vots en contra i 79 abstencions.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha obtingut 51 vots a favor, 76 vots en contra i 6 abstencions.

I votem ara la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

La resta de punts han quedat aprovats, amb 116 vots a favor, 11 vots en contra i 6 abstencions.

(Aplaudiments.)

**Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'escola
inclusiva i la lluita contra la segregació escolar**

302-00038/13

Passem ara al vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'escola inclusiva i la lluita contra la segregació escolar, presentada per la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Carles Riera. *(Pausa.)* Diputat, si vol fer..., si arriba...

Carles Riera Albert

Bé; gràcies, presidenta. Com deu recordar el conseller, vam fer-li una interpel·lació en la que posàvem el focus en el model escolar, en el model educatiu. En aquell model que, des del nostre punt de vista, millor combat la segregació i millor garanteix la inclusió i l'equitat. I, per tant, també hem volgut, òbviament, i en conseqüència, que la moció es focalitzi en qüestions que per nosaltres són clau, són essencials, des del punt de vista del model educatiu, si més no, que nosaltres defensem.

I, per parlar d'escola inclusiva, preguntem-nos què és l'escola inclusiva. Doncs, sembla una obvietat: aquella que inclou; que, efectivament, integra tot l'alumnat amb totes les seves diversitats –i subratllo «amb totes les seves diversitats»– i que fa aquesta inclusió de la diversitat com un valor, no com un problema; com un valor educatiu, com un valor social, com un valor escolar, en definitiva. I que inclou tota la diversitat del seu territori de referència i de la comunitat educativa –per tant, de tot el seu entorn.

I, davant d'aquesta definició d'«escola inclusiva», ens hem de preguntar si això és el que està passant actualment o no a casa nostra. La nostra conclusió és que això no és el que està passant a casa nostra, o que encara ens falta molt per arribar al que seria desitjable o al que seria ideal. Des del nostre punt de vista –vam tenir ocasió, conseller, de debatre sobre això en la interpel·lació–, és el model educatiu actual, basat en tres tipologies d'escola, el que està a l'arrel i és una causa fonamental de que no assolim nivells desitjables, ni molt menys òptims, d'inclusivitat i de lluita contra la segregació.

Per què? Doncs perquè hi han dos tipus, d'aquests tres que constitueixen l'actual model educatiu a Catalunya..., que no són inclusives i que són segregadores: gran part de les concertades i totes les privades. Són escoles que no inclouen, que no integren, que no incorporen de forma igualitària, equitativa, tota la diversitat, totes les diversitats de la comunitat educativa i del seu entorn. I el que encara és pitjor: la dreta i l'extrema dreta defensen que aquesta segregació, que aquesta desigualtat, que aquesta no inclusió, és necessària i és desitjable, perquè és la que millor serveix a la reproducció del model de societat que ells defensen.

I també hem de dir i hem de qüestionar que, per a alguns sectors de l'esquerra o per a alguns sectors liberals, aquesta inclusió o aquesta segregació, aquesta manca d'igualtat, és tolerable –és tolerable–, és assumible a un cert nivell; es considera estructural, necessària i es normalitza, es naturalitza.

Bé, nosaltres no hi estem d'acord. Nosaltres considerem que cal combatre qualsevol grau de desigualtat, d'inequitat, d'exclusió, de no inclusió i de segregació. A nosaltres no ens sembla tolerable, ni necessari ni assumible cap nivell de segregació, i per això anem a l'arrel, a la causa, posant en discussió el model educatiu actual.

Per nosaltres la solució és evident –ho hem dit sempre, ho tornem a repetir–: una xarxa única, pública, universal i gratuïta per a tothom, en què totes, absolutament totes les escoles i sense excepció incloguin i assumeixin tota la complexitat, tota la diversitat que hi ha en el seu entorn –tota la diversitat, hi insisteixo, sense excepcions.

I per nosaltres, una escola que sigui realment inclusiva és aquella en la qual la inclusivitat, la inclusió, no depèn fonamentalment del sobreesforç i de la sobrecàrrega de les professionals de l'educació, del personal docent, ni depèn de la resistència i de l'heroïcitat de les famílies que han de portar els seus fills i filles amb necessitats educatives especials a les escoles. La inclusió no pot ser una cursa d'obstacles; No pot ser una cursa d'obstacles que les alumnes amb necessitats educatives especials i que les seves famílies han de superar pas a pas. Obstacles que cada vegada es fan més alts i més difícils de superar conforme avança el cicle educatiu. I, en aquest sentit, la inclusió encara és més difícil a la secundària que a la primària, i per no parlar ja de la postobligatòria.

I això per què? Doncs perquè no hi han els recursos suficients, perquè la nostra escola no gaudeix dels recursos suficients, dels recursos necessaris per tal de garantir aquesta inclusivitat, per tal de garantir aquesta inclusió. Aquest és el problema. I aquesta és la qüestió que nosaltres plantejem a través d'aquesta moció i dels diferents punts que plantejem: la reversió d'aquest model i la defensa d'un model que sigui veritablement inclusiu i que garanteixi l'equitat en el nostre sistema educatiu i, en conseqüència, en el nostre sistema social.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara, per fer la defensa de les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, el diputat senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé; gràcies i bona tarda. En primer lloc, dos agraïments a en Carles, al senyor Riera. Un pel tarannà, diguéssim, en el debat a l'hora d'incorporar les esmenes, de fer transaccions. I el segon, pel text definitiu que ens porta, que jo crec que és un text important. És important, perquè és una evidència la necessitat d'avançar cap a una escola inclusiva i lluitar contra la segregació escolar. Crec que aquest és un element estratègic per al país i un element fonamental.

Perquè, realment, si volem una societat d'homes i dones, de ciutadanes i ciutadans, més iguals, més lliures i més fraterns, necessitem una aposta decidida per una escola o per una educació democràtica i per una educació crítica, com planteja a l'inici la moció que s'ha presentat. Perquè homes i dones amb una educació democràtica i una educació crítica són capaços d'analitzar la realitat per transformar-la; són capaços d'entendre que no tot s'hi val, que no tot és igual; són capaços d'entendre que res està predeterminat, perquè no hi han dogmes inalterables, sinó que és la ciència aplicada la que ens permet transformar la realitat en benefici de la justícia social, de l'avenç social, del progrés, en definitiva, de la societat.

Per això és important que comenci la moció situant clarament aquests valors d'escola, d'educació democràtica i crítica, basada en els sabers, les cures i el treball –que això és important tenir ho present– i, sobretot, recolzada en uns currículums que tinguin en compte els valors del feminisme, de l'antiracisme i l'antifeixisme, com a elements claus per avançar, diguéssim, cap a aquesta societat, cada cop més democràtica, més lliure i més igual.

Per això, més enllà de reforçar els currículums i tal, crec que la moció situa clarament que per avançar en aquest model escolar, en aquest model inclusiu, en aquest model no segregador, hem d'actuar sobre la programació i l'organització general del

sistema educatiu, i apostar per un sistema educatiu on l'escola pública sigui l'eix fonamental articulador d'aquest model educatiu i, per tant, que es limiti, que s'eviti, que s'elimini tota educació segregadora. Crec que això queda clar en aquesta aposta decidida per la prioritització de l'escola pública com a nucli articulador del model educatiu que es vol.

I, per tant, garantir els recursos suficients i els equipaments necessaris per dotar aquesta escola pública de la qualitat necessària i de l'atenció educativa necessària que eviti qualsevol tipus de discriminació. Però també entenent que, més enllà de l'àmbit escolar estricte, hi ha l'educació no formal, el fora escola, que també educa i que també pot segregar si no ho fem bé. I per això és important també que la moció incorpori la necessitat de que les activitats extraescolars siguin reconegudes i que siguin un element on s'eviti qualsevol tipus de discriminació per elements econòmics o per qualsevol tipus de discriminació, que n'hi han moltes, malauradament, a la nostra societat, i cal actuar decididament des dels poders públics per evitar-ho. I és important que, en aquest sentit, ho situï clarament, el tema de la moció.

De la mateixa manera que es situa en la moció els elements referits a actuar sobre la programació dels equipaments dels edificis escolars. Perquè la discriminació no és només, a vegades, com organitzem el sistema educatiu, no és només, a vegades, com apliquem el currículum; també és determinats tipus constructius, determinats equipaments educatius, on en els patis, per exemple, es genera una segregació entre els nens i les nenes a l'hora de repartir-se el pati i els espais de joc. És important també que, quan fem els equipaments escolars, tinguem en compte que els equipaments escolars han de complir també una funció d'integració, de no segregació, d'integració educativa màxima.

Per això crec que aquesta és una moció molt important, perquè defineixi una estratègia de país d'un model educatiu determinat que és la base fonamental si volem construir una societat d'homes i dones, de ciutadanes i de ciutadans, més lliures, més iguals i més fraterns. Si no tenim una escola inclusiva i una escola segregadora, la societat no serà inclusiva i la societat, malauradament, serà segregadora. Per tant, és important apostar per la inclusió i la no segregació en el model educatiu.

Gràcies, Carles, per la moció i per l'esforç que has fet.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Esther Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Bona tarda. Gràcies, presidenta. Conseller, diputades i diputats, la moció que avui presenta la CUP aborda dues qüestions que em semblen prioritàries, com són l'escola inclusiva i la lluita contra la segregació; qüestions que des del Grup Socialistes Units per Avançar fa temps que hi hem treballat, i mirarem de seguir-hi contribuint i impulsant, donada la seva importància. Són dos reptes no assolits encara pel sistema educatiu de Catalunya, que no han estat impulsats amb determinació pels darrers governs i l'assoliment dels quals ja no podem ajornar més si creiem que l'educació és sinònim de progrés, d'igualtat d'oportunitats, de cohesió i, per tant, si creiem en la igualtat d'oportunitats educatives.

Esperem que el proper acord de pressupostos contempli els recursos necessaris per avançar decididament en aquesta direcció, cosa que no hem vist en els últims pressupostos aprovats ni amb la CUP ni amb els comuns. I, per tant, ens sembla, en primer lloc, que és imprescindible –és una qüestió que planteja la moció– que els centres educatius del Servei d'Educació comptin amb els recursos docents i de suport suficients per atendre adequadament aquesta creixent diversitat –i concretament, doncs, l'alumnat amb necessitats educatives específiques de suport educatiu–, i recolzar així també el professorat amb eines, amb més formació, per poder fer precisament la detecció precoç que permet després tenir diagnòstics i tractaments abans d'hora i, per tant, poder avançar cap a aquest sistema educatiu plenament inclusiu.

Compartim també amb la CUP que el Departament d'Educació ha de proveir de l'oferta pública d'escolarització necessària en un entorn de proximitat, ha d'evitar tornar a tancar línies de P3 o grups, com han fet enguany a molts municipis, i abordar, d'una vegada per totes i en un context de davallada de natalitat, una reducció generalitzada de ràtios, acordada, evidentment, amb el món local i la comunitat educativa. Probablement sigui aquesta la mesura que més consens generi

entre aquesta comunitat, com la codocència, no?, permetent una atenció més individualitzada i aquesta atenció necessària a la diversitat.

I, d'altra banda –i en aquest punt agraeixo a la CUP que ens hagi acceptat l'esmena–, és fonamental garantir aquesta plaça pública i gratuïta a l'alumnat en l'etapa educativa zero-tres, avançant en la universalització, en la gratuïtat, que és una etapa realment determinant. I per això cal posar els recursos suficients a disposició en el proper exercici pressupostari. Ja aviso que esperem que no ens facin trampes amb el cost de la plaça, com ho puc intuir, perquè no n'hi ha prou només d'assumir els dos terços del finançament d'aquesta escolarització. Això és una condició necessària, però no és suficient. També cal crear noves places públiques, perquè amb les actuals no n'hi ha prou. I, per tant, això s'ha de fer prèvia planificació, en funció de les necessitats territorials i també socials.

Esperem també que el Govern tregui del calaix la regulació del decret de menjador, que la comunitat educativa va rebutjar fa anys en diverses ocasions. Vull aquí recordar que encara són molts els ajuntaments que estan pagant els monitors i monitores que fan una atenció a l'alumnat amb necessitats educatives especials al menjador. I sobretot que es recuperi, com vam acordar, el servei de menjador als instituts i, evidentment, els ajuts vinculats a aquest servei, que són els que el Govern d'Artur Mas, amb el suport del PP, fa anys que es van carregar.

Igualment, doncs, desitgem una política pública del departament per fomentar i garantir l'accés a les activitats extraescolars, ja que la bretxa per la banda no lectiva cada cop és més important i generadora de més desigualtats.

I, pel que fa a la concertada, nosaltres defensem, evidentment, centres corresponsables, compromesos amb el servei públic d'educació. I compartim, com no pot ser d'altra manera, que no s'han de renovar els concerts a les escoles que no compleixen amb algun dels objectius de servei públic, com pot ser la coeducació a través d'una escolarització mixta, en el cas de les escoles que segreguen per sexe, o d'altres que es puguin negar a escolaritzar determinats perfils d'alumnat, que segurament són minoritàries. Però pensem que aquesta decisió s'ha de reforçar amb el decret de concerts que encara no tenim, que fa anys que anuncien. Ara tenim la

base de la LOMLOE, del nou pacte educatiu, però cal reforçar també la normativa a Catalunya.

I en aquest punt, doncs, hem de dir que ens sorprèn que no hagin acceptat l'esmena, quan parlen d'eliminar el pagament de les quotes als centres concertats. A nosaltres ens sembla molt bé, perquè, evidentment, s'ha d'avançar en la gratuïtat de l'educació, de la qual encara som lluny. Però com ho pensem fer si no és aportant el finançament necessari? Nosaltres pensem que, efectivament, s'ha de millorar el finançament del conjunt del sistema educatiu –està infrafinançat–, i també s'ha de preveure una millora d'aquest finançament als centres concertats per donar compliment al pacte contra la segregació, per donar recursos per atendre adequadament aquell alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu. Perquè, si no, podria passar que precisament aquelles escoles més responsables, amb una composició més social, serien les menys viables econòmicament i, segurament, aquelles amb més risc de tancar les portes. I, en canvi, sobreviurien aquelles més elitistes, que són aquelles que no volem finançar amb diners públics. És a dir, en compartim l'objectiu, però per això cal posar més recursos sobre la taula. I això és el que plantejàvem en l'esmena que no s'ha acceptat, i per això ens abstindrem en aquest punt. I aquí dir que també hi haurà un vot diferent d'Units per Avançar.

Quant al català, creiem que la proposta és raonable perquè referma el que estableix la llei d'educació en el seu títol II, que fixa el català, que és la llengua normalment emprada com a vehicular i d'aprenentatge. En aquest sentit, també agraïm la transacció. I això no exclou que n'hi hagi d'altres, com ha de ser el castellà, que també s'ha d'assolir perfectament, com el català, al final de l'ESO, i evidentment hi sumariem una tercera llengua. I, evidentment, doncs, estem d'acord a continuar promovent l'ús social del català en l'àmbit escolar, com s'ha fet fa anys, però augmentant els recursos a tal efecte.

I, per tant, nosaltres votarem majoritàriament el conjunt de la moció.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyores i senyors diputats. Bona tarda. Bé, avui tenim una moció de la CUP que té elements realment interessants. De fet, és una moció sobre la qual votarem a favor en diversos punts; ens abstindrem en d'altres, i també votarem que no en alguns dels punts.

Quan parlem d'escola inclusiva, jo crec que és una..., crec que és interessant, perquè és un tema que s'està posant molt d'actualitat a la nostra comunitat, i em fa l'efecte que és una qüestió que realment sí que és important. Moltes vegades lamentem que no es parli de qüestions que realment interessin la ciutadania, i crec que la qüestió de l'educació inclusiva, la inclusió de les persones amb alguna mena de discapacitat en les escoles, diguem-ne, de la xarxa pública o concertada, a mi em sembla un tema del qual s'ha de parlar.

Sí que és cert que..., torno a mirar aquí la diputada Niubó, perquè és un tema del qual parlem sovint. Jo des d'aquest punt de vista i el meu grup parlamentari tenim una posició potser una mica més eclèctica, una mica més heterodoxa, que és que no considerem, diguem-ne, en termes absoluts que l'educació inclusiva hagi de ser un objectiu total, holístic, global; ha de ser, jo crec, un desideràtum. I és veritat que és raonable l'aspiració a aconseguir que les persones que tenen alguna mena de discapacitat es puguin incorporar en escoles de la xarxa convencional, però sí que és veritat que hi ha determinats casos de persones amb discapacitats en els quals la inclusió és precisament mantenir, protegir i preservar aquelles escoles d'educació diferenciada o d'educació especial per a persones amb aquesta mena de problemes o amb aquesta mena de discapacitats, concretament.

També alguns ho diem des de la vessant personal, des del fet d'haver-ne conegut una persona o tenir-ne una persona a la família, que som conscients que les famílies, algunes de les famílies prefereixen, de fet, el fet de preservar aquestes escoles d'educació especial. I, per tant, nosaltres no ens sumarem a la idea, diguem-ne, que la inclusió ha de ser un objectiu total i que no pugui tenir matisos; al contrari, creiem que s'ha de preservar, s'ha de garantir la continuïtat de les escoles d'educació

especial, sens perjudici de l'objectiu de la inclusió, que, efectivament, em sembla lloable i el compartim en bona mesura.

D'altra banda, hi ha altres coses d'aquesta moció que ens semblen atenedibles, com el fet de garantir l'accés universal a l'alumnat al servei de menjador escolar, també garantir les activitats extraescolars per als alumnes. N'hi ha d'altres, en canvi –ja ho he dit aquest matí i no em voldria repetir–, amb les quals estem en absolut desacord.

Quan parlem de les escoles diferenciades per sexe, jo crec que aquí hi ha una autèntica –ho he dit aquest matí– croada contra aquesta mena d'escoles. Des de l'agnosticisme i des de la meva posició personal, diguem-ne, de no considerar la millor de les fórmules l'educació diferenciada per sexe, crec que el manteniment de concerts, també dels concerts amb aquestes escoles, va precisament en pro del pluralisme d'una societat que respecti el dret a escollir dels pares, i aquest dret és un dret reconegut per totes les convencions internacionals, i crec que, des d'aquest punt de vista, fariem un flac favor al pluralisme i a la mateixa convivència continuant amb aquesta croada. I, de fet, crec que és de lamentar el fet que s'hagi anunciat per part del Govern aquesta voluntat d'acabar, de cancel·lar, aquests concerts amb les escoles concertades que diferencien per raó de sexe.

Per últim, la qüestió de la llengua. Per nosaltres és una finalitat lloable la de fomentar l'ús social de la llengua catalana en l'àmbit escolar, sempre que això no impliqui, ni molt menys, normalitzar coses com les que fa Plataforma per la Llengua, amb el seu inacceptable espionatge a les aules i als patis de les escoles catalanes. I, d'altra banda, considerem que és perfectament compatible fomentar l'ús del català amb fomentar l'ús del castellà. Suposo que és una batalla, amb els partits separatistes, perduda, però jo, personalment, crec que, com a ciutadà de Catalunya, em sento amb l'obligació moral d'intentar, en la mesura del possible, fer pedagogia de la idea que és perfectament possible tenir una vivència equilibrada del bilingüisme, tenir una vivència equilibrada i considerar perfectament compatibles l'ús del català i l'ús del castellà i el foment de totes dues llengües, que són les majoritàries a la nostra comunitat, juntament amb l'aranès, a l'escola i a tots els àmbits públics i privats. Per això, jo crec que el foment de l'ús de la llengua catalana ha d'anar acompanyat també del foment i l'ús de l'altra llengua dels ciutadans de Catalunya, que és el castellà.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Anna Erra.

Anna Maria Erra i Solà

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades, avui ens presenta una moció la CUP, que sobretot la podríem dividir en tres grans blocs: un seria el català, la inclusió i la segregació escolar. I en molts d'aquests punts nosaltres ens hi podem trobar i sentir molt còmodes, sobretot, per exemple, amb la defensa del català, per treballar en l'ús social de la llengua, perquè en les escoles sigui la llengua vehicular, perquè puguem garantir veritablement un coneixement del català i, sobretot, la llengua sigui, doncs, la més usada tant a dins de l'escola com a fora, sobretot quan estem parlant del que són les activitats extraescolars o les del lleure. Per nosaltres, el català és un pilar fonamental. I, sobretot, lligat amb el català, el que ens preocupa molt també és la immersió lingüística, aquest gran consens social i polític que va haver-hi a Catalunya i que ara s'ha de dir que amb la LOMLOE a nosaltres, com a Junts per Catalunya, ens fa por que no quedi del tot protegida, després de l'agressió que constantment té la llengua catalana. Amb tot això, nosaltres amb el que és la llengua hi estaríem totalment d'acord.

I l'altre apartat que també treballen sobretot és el que és l'escola inclusiva. Nosaltres creiem totalment a avançar amb el que és l'escola inclusiva. Sabem que, evidentment, hi ha d'haver la dotació pressupostària que calgui per millorar davant d'això, però sabem que tot el que és incloure tota la diversitat personal que pugui haver-hi a les escoles, això l'únic que fa és enriquir, en el fons, el món educatiu. I, sobretot, que també ho diuen vostès en la moció, el que és la inclusió als menjadors, per anar intentant de recuperar tot el que és els menjadors escolars, com també en el que és les activitats extraescolars, que aquí hi ha la gran feina que sobretot es fa a partir dels plans educatius d'entorn, que al món local es fan tota una colla d'activitats per fomentar aquestes activitats perquè siguin per a tothom.

I amb tot això anem a l'altre apartat que vostès sobretot treballen, que és la segregació escolar, no?, el repartiment equitatiu, el cost real de la plaça escolar,

recursos, quotes, concerts... Nosaltres aquí, com a Junts, creiem que hem de treballar –i em sembla que hi treballem– contra el que és la segregació escolar, però nosaltres tenim molt clar que per avançar en aquest aspecte hi hem de fer valdre el que és el Servei d'Educació de Catalunya en el marc de la LEC, en el marc de la llei d'educació de Catalunya. Nosaltres volem superar aquesta dicotomia entre centres públics i concertats, i avançar veritablement cap a una integració real, perquè és amb el Servei d'Educació de Catalunya i amb un millorament del que és el finançament, com es va pactar quan, a partir del pacte de la segregació escolar, es va saber ben bé el cost de la plaça, que podrem avançar sobretot en la segregació escolar, en fer una bona distribució equilibrada i proveint dels recursos necessaris que calguin totes les escoles segons les seves complexitats. Això és el que deia el pacte de segregació escolar, i em sembla que és el que va tenir un gran consens polític i social i que nosaltres ens hi sentim molt còmodes.

I amb tot això voldria, i sobretot parlant de segregació escolar i potser perquè també avui hi ha fet referència el diputat Espadaler, poder treure, doncs, un reconeixement al que seria un alcalde de Vic, el senyor Jacint Codina, que vam perdre la setmana passada com a ciutat i que va deixar un llegat molt important en moltes coses, però sobretot en el que era la seva visió social i educativa. Perquè el que va ser un projecte referent a Vic, però que va ser referent a tot Catalunya i que ens vam avançar en el que és la segregació escolar, sobretot és l'anomenat «model Vic». Aquell pacte que totes les escoles, tota la xarxa que hi ha a la ciutat, cinc escoles públiques i cinc escoles concertades..., vam fer un pacte de ciutat, un pacte contra la segregació, i el que vam demostrar és aquest intent de cohesió social, d'equitat i d'avançar, sobretot, perquè no hi hagi segregació.

Amb tot això, nosaltres..., volem avançar, evidentment, contra la segregació escolar, i també sabem que a això ens hi ajudarà aquest pas que també ja va avançar el conseller i que també, com a pacte de govern, nosaltres també hi treballem, que és aconseguir la universalització del zero a tres anys, però evidentment –evidentment– amb tots els centres sostinguts o subvencionats amb fons públics. Nosaltres el que sabem és que hem de mantindre tot el mapa escolar que hi pugui haver.

Amb tot això, el que li vull comentar en aquesta moció és que nosaltres, com a Junts per Catalunya, ens hi sentim còmodes, perquè estan parlant d'una moció que parla d'invertir més en educació, de dotar de més recursos, que sigui amb més finançament, amb professorat, amb el que calgui per a les millors necessitats; amb avançar en aquesta universalització del zero a tres anys, avançar en l'escola inclusiva, amb la defensa, sobretot, del català. Nosaltres amb això ens hi sentim molt còmodes, però tenim unes línies vermelles com a Junts per Catalunya. I és ben bé que nosaltres estem en el marc de la Llei d'Educació de Catalunya que tenim aprovada, amb una defensa clara del Servei d'Educació de Catalunya i també amb l'impuls i la defensa del pacte contra la segregació escolar.

Amb tot això, davant de la moció hi han molts punts amb què ens hem trobat d'acord i en alguns ens abstindrem i en algun votarem en contra.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, en aquest primer bloc de defensa de les esmenes presentades, té la paraula ara la diputada Najat Driouech, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Najat Driouech Ben Moussa

Bé; gràcies, presidenta. Bona tarda, conseller. Diputats, diputades... Bé, no ho acostumo a fer mai, perquè crec que aquí ja ens coneixem i molts ja em coneixeu de l'anterior legislatura, però crec que el tema s'ho val. S'ho mereix. Començaré la meva intervenció parlant-vos d'una història sobre una nena, una nena que el 15 de març de 1990 arriba a Catalunya, com tantes altres nenes, des d'una zona rural molt petita, al costat de la ciutat de Tànger, anomenada Mzoura. Amb nou anys havia tastat ja dos sistemes educatius diferents: el rural i el de la ciutat de Tànger. Ara, en provava un tercer en un context molt diferent. En aquest tercer es va sentir acompanyada i, sobretot, empoderada; fet que va permetre que en gairebé un any i mig estigués al mateix nivell que la resta de companys i companyes de la classe.

Aquest és el model d'escola que volem, el que posa al centre l'alumnat i les seves necessitats. Fem de l'escola un espai d'igualtat de drets i d'oportunitats.

Aquests són els valors que la van acompanyar al llarg de tota la seva etapa educativa, des de l'escola fins a la universitat. Diversitat, interculturalitat, plurilingüisme, cohesió social, inclusió, solidaritat..., valors claus que defineixen el model d'escola que volem: més democràtica, social, feminista, verda i en català. *(Aplaudiments.)*

La nena protagonista de l'experiència que us acabo d'explicar la teniu al davant. *(Aplaudiments.)* I si jo vaig poder arribar on soc, en gran part és gràcies al model de l'escola catalana, i que molts ataquen perquè els hi fa mal que aquesta història sigui una realitat. *(Aplaudiments.)*

Diputats i diputades, seguirem treballant perquè qualsevol alumne de Catalunya que passi pel sistema educatiu català pugui tenir les mateixes oportunitats que la resta. Sabem que encara ens queda molt de camí per recórrer, en som conscients i la major part d'aquesta cambra també n'és. Perquè hem de tenir clar que si nosaltres no fem avui tot lo possible, l'escola determinarà la societat del futur, i crec que la majoria d'aquest hemicicle ho tenim clar. Si una escola segrega no és inclusiva, i serà difícil que pugui garantir l'equitat i la igualtat d'oportunitats per tenir una societat inclusiva i cohesionada. I això repercutirà directament en tots els àmbits de la nostra societat.

I passant a la moció que avui vostès ens presenten, companyes de la CUP, saben, i ho hem demostrat –ho saben, ho hem demostrat– que el nostre compromís sempre ha estat de fer que les coses passin. I això és el que estem fent. Ara tenen l'oportunitat també de fer-ho amb nosaltres, aprovant o donant suport a l'aprovació del pressupost.

Pel que fa al punt 4 de la moció, saben que no podem finalitzar els concerts d'avui a demà, i que hi ha un compromís ferm per part del conseller –ahir mateix ho va deixar clar reiterativament, diverses vegades– que no es renovarà cap concert un cop finalitzi.

Respecte al punt 4 bis, no hi podem votar a favor tampoc; va en contra de tot el procediment d'incorporació del professorat de la xarxa pública. Altra cosa són

aquells centres que s'incorporen a la xarxa pública del departament i on, evidentment, hi ha un acord que diu que cap persona perdi el lloc de feina com a conseqüència del canvi de titularitat.

Respecte al punt 7, vostès saben perfectament la voluntat d'aquest Govern per avançar progressivament cap a la gratuïtat de l'etapa zero-tres anys per a les famílies, com també saben perfectament que la competència de planificar aquesta oferta pública no correspon a la Generalitat, sinó als municipis. És per això, perquè compartim l'essència de la proposta, que ens abstindrem, però no hi podem votar a favor perquè no és competència exclusiva del Govern. En els propers pressupostos incorporem el P2, i per anar caminant cap a la resta, evidentment, n'hauem de continuar parlant.

Pel que fa a la resta dels punts de la moció, avançar que votarem a favor de la resta, i agrair al diputat Carles Riera la seva predisposició a acceptar les esmenes.

I per acabar –sé que se m'acaba el temps, presidenta– voldria dedicar dues o tres paraules a una persona, una professora que vaig tenir des d'aquests nou anys que vaig arribar, l'Amparo Vázquez, que va fer una feina ingent en contra de la segregació i a favor de la igualtat i la cultura de la pau per al meu municipi, pel Masnou, i que el passat 13 de setembre ens va deixar. Allà on estiguis, Amparo, només et desitjo una cosa: que la poesia no deixi d'acompanyar-te.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX, el diputat senyor Manuel Jesús Acosta.

Manuel Jesús Acosta Elías

Bé; moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyors diputats... En esta moción se mezclan perogrulladas con delirios totalitarios, que es una consecuencia más de las orejeras que llevan ustedes incorporadas en los ojos, que les impide ver más allá de su independencia tribal compulsiva. Dicen que versa sobre la escuela inclusiva y la lucha contra la segregación escolar, pero no mencionan ni una sola

palabra sobre cómo frenar el acoso escolar y sus consecuencias dramáticas, como puede ser el suicidio. Señores de la CUP, ustedes que estaban presentes en la anterior legislatura, ¿por qué no han puesto en marcha el decálogo que aprobó el Parlament en 2020 gracias a la organización Nace, No al Acoso? ¿No les parece vergonzoso, su inacción ante esta infame forma de segregación escolar, que es el acoso escolar o *bullying*?

Haciendo el trabajo sucio que le han dictado sus jefes del Govern, exigen la extinción de los conciertos a las escuelas que segregan por sexo. Hombre, y nosotros también lo exigimos, ¡faltaría más! Porque ustedes, ¿eh?, utilizan torticeramente, de manera siniestra, el término «segregar», con las connotaciones delictivas y penales que tiene, para referirse a la escuela diferenciada, un modelo de educación, de escuela, que está implantada en los cinco continentes y avalado por el Convenio Internacional de la UNESCO contra la segregación escolar, suscrito por todos los estados de la Unión Europea. Asimismo, es un modelo de éxito, les guste o no. El colegio Fuenllana, de educación diferenciada en Madrid, ha obtenido en los últimos dos años el galardón de ser, según PISA, el mejor colegio de España.

Han iniciado ustedes una caza de brujas contra miles de catalanes, profesores, alumnos, familias, personal administrativo, personal de mantenimiento, cocina y limpieza, tachándoles de delincuentes o de colaborar con acciones delictivas, incluso intentando privarles del derecho al trabajo y a la educación que consideren más adecuada para sus hijos, según dicta la recta razón, el sentido común, y el artículo 27.3 de la Constitución española. ¿También la esposa de su jefe, el señor Aragonès, es una mujer menos igualitaria, con estereotipos y sexista? No, lo pregunto porque también estudió en una de esas escuelas diferenciadas. (*Alguns aplaudiments.*) Por cierto, el borrador de sentencia elaborado por la ponencia del Tribunal Constitucional anticipa la victoria de VOX en su recurso contra el anuncio del Govern de no renovar los conciertos. Les aviso.

He desenvolupat la meva formació acadèmica i la meva docència a l'escola pública, la concertada mixta, la concertada diferenciada i a l'escola privada mixta també. Puc dir, amb coneixement de causa, que són tots –i ho torno a repetir: tots– models d'èxit necessaris i adequats, imprescindibles en una societat plural com la nostra –o ho

hauria de ser. És vergonyós que vostès dogmatitzin dient que el que no sigui educació única, pública i laica és segregadora.

Mirin, prou de tenir les orelles a cal ferrer, com diem al meu poble, eh? Visitin les escoles, els col·legis, i els caurà la bena dels ulls dels seus prejudicis. Diuen vostès que l'educació especial és segregadora. Mirin, són els pares que han de determinar si volen una escola inclusiva o una escola especial, perquè hi ha situacions molt problemàtiques, molt molt greus, eh? –molt greus–, que necessiten la col·laboració d'una escola especial perquè s'assoleixi realment la inclusió social efectiva. El que han de fer és exigir que els recursos del Decret 150/2017 es complementin, ja que la majoria d'aquests recursos no han arribat a les escoles.

Finalment, sobre les ànsies de perseguir els alumnes que parlin castellà en el col·legi només un comentari: Vostès no suporten la llibertat. El castellà és una llengua proscriu, minoritzada a Catalunya. Els he de recordar que els comerços no poden retolar en castellà? O també que el noranta-cinc per cent de les escoles públiques només contempen el castellà com a llengua vehicular?

Finalment –acabo amb això, ja–, diuen que volen vostès una escola democràtica tolerant. Quin cinisme! Però com s'atreveixen vostès a donar lliçons de tolerància i democràcia quan encoratgen la violència contra qui s'atreveixi a discrepar de les seves idees? Durant l'última sessió plenària, la senyora Reguant va aplaudir el violent atemptat contra l'organització S'ha Acabat! a la Universitat Autònoma de Barcelona.

En conclusió: médico cúrate a ti mismo. O si ho prefereixen: predicar no és donar blat. O millor, senyor Pellicer: fora els seus discursos feixistes del Parlament.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Finalment, i en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Eva Parera.

Eva Parera i Escrichs

Moltes gràcies, presidenta. Jo, la veritat, haig de dir que és una llàstima avui, perquè vostès en aquesta moció han presentat algunes propostes socials que són bones – i, de fet, nosaltres hi donarem el nostre vot favorable–, però venen aquí i ens ho barregen amb un discurs que traspua un sectarisme que jo, de debò, no..., és que no puc, no puc compartir-lo de cap de les maneres.

Vostès no defensen l'escola pública. Vostès ataquen l'escola concertada, que és molt diferent. I, a més a més, l'ataquen per motius que no són educatius. I vostès confonen l'escola pública amb l'escola estatal, que és molt diferent. Són dos conceptes absolutament diferents, perquè els hi recordo que l'escola concertada també és una escola pública. Per tant, vostès quan parlen d'escola pública, en realitat el que volen dir és escola estatal.

El sistema educatiu propi no s'ha d'atacar mai des d'un càrrec públic –mai. Sempre s'ha de defensar. I atacar des de les institucions el sistema educatiu propi és l'exercici d'autodestrucció més bèstia que pot fer una societat. I això és el que vostès estan fent avui aquí i han fet en diversos debats que hem tingut amb relació als concerts i a l'escola concertada. I, al final, no s'equivoquin; vostès, en el fons, no ataquen l'escola concertada, estan atacant les famílies, estan atacant els pares. I avui han de patir els pares que porten els seus fills a una escola concertada catòlica, perquè és catòlica. I demà hauran de patir els pares que porten els seus fills a una escola privada, perquè, segons vostès, és elitista. I demà passat hauran de patir els pares que porten els seus fills a una escola estrangera, perquè és que s'hi parlen masses llengües que no són el català, o ves a saber quin altre motiu s'inventaran. I al final el que vostès realment volen és obligar els pares a portar a l'escola que vostès han decidit que és l'única que és vàlida. I reitero el que vaig dir en l'última intervenció que vam parlar del tema dels concerts: l'Administració no ha de decidir en el lloc dels pares; són els pares els qui decideixen a on porten els seus fills a estudiar.

La concertada està protegida per la Constitució; el dret a escollir centre educatiu està protegit per la Constitució, i vostès avui hi fan una esmena a la totalitat. I tots aquells que donen suport a carregar-se els concerts educatius estan fent una esmena a la totalitat a un dret que està garantit a la Constitució. I el que volen és reformar la Constitució per la porta del darrere. Doncs no senyors, això no es fa així.

I, al final, no s'enganyin, ens venen aquí, ens parlen de lluitar contra la segregació, de que no hi hagin elits i que no hi hagin escoles d'elit i que tothom pugui estudiar en igualtat de condicions. Si vostès erradiquen i eliminen i es carreguen el sistema concertat, el que faran és precisament allò que no volen, que és crear escoles d'elit. O es que es pensen que l'escola concertada és només per a les classes altes de Catalunya? No és veritat –no és veritat. La concertada existeix, precisament, per poder donar cabuda a moltes famílies que, si l'escola no fos concertada, no podrien portar els seus fills a aquell centre. I, al final, de tant intentar lluitar contra la segregació, lo que aconseguiran és segregació.

Moltes gràcies.

La presidenta

Finalment, per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. Bé, aquesta moció, òbviament, i amb el format del seu text definitiu, el que ara votarem, no és el nostre programa polític, no és el nostre programa electoral, sens dubte, però hem volgut fer un esforç d'incorporació, de transacció d'esmenes de gairebé tots els grups, per tal de que, sense renunciar a cap dels nostres principis fonamentals ni a cap dels nostres objectius, allò que finalment sigui aprovat en aquesta moció signifiqui un progrés, un avenç, encara que sigui parcial, encara que sigui gradual, cap a aquells objectius que nosaltres sí que defensem, i que no repetiré perquè ja els hi hem explicat en la meva intervenció anterior.

No hem pogut incloure les esmenes del Grup de Ciutadans, perquè, efectivament, si les haguéssim admès, anaven absolutament en contra del que és el que nosaltres defensem com a model educatiu en aquest país per lluitar contra la segregació i en favor de la inclusió.

Hem intentat incloure esmenes, incorporar, transaccionar esmenes de la resta de grups, per tal de donar més força, més consistència a aquesta moció, i que la seva aprovació, o l'aprovació dels punts que finalment superin la votació, realment sigui

sòlida, consistent i faci que el Govern, que el Departament d'Educació l'hagi de tenir molt en compte per a la seva aplicació. Si més no, nosaltres vetllarem perquè així sigui i farem el seguiment oportú perquè sigui aplicada.

I només plantejar-los novament, subratllar novament una idea que ja hem plantejat en la intervenció anterior i que ha estat una mica en el centre del debat. Mirin, nosaltres considerem que cap desigualtat, que cap inequitat és tolerable, és desitjable ni és assumible. I el sistema escolar, l'escola, té un paper fonamental per tal d'igualar allò que la societat desiguala, per tal de contribuir a una societat igualitària, justa i equitativa. I pensem que el nostre model és el millor per assolir-ho.

Gràcies.

(Eva Parera i Escrichs demana per parlar.)

La presidenta

Sí, senyora Parera?

Eva Parera i Escrichs

És per demanar votació separada...

La presidenta

Sí.

Eva Parera i Escrichs

...del 4 bis i el 5, que podrien anar junts, i després del 7, el 8 i el 9, que també poden anar junts.

Gràcies.

La presidenta

Molt bé, gràcies. *(Ignacio Martín Blanco demana per parlar.)* Sí, senyor Martín Blanco?

Ignacio Martín Blanco

Sí, presidenta. Espero no embolicar massa la troca, però demanaria votació separada dels punts 1, 2, 3, 5 i 7, que podria ser conjunta, la votació.

La presidenta

1, 2, 3, 5 i 7. No, no poden ser, perquè el 5 i el 7 també els ha demanat el Grup Mixt.

Ignacio Martín Blanco

D'acord. *(L'oradorriu.)* Doncs això, doncs separada... Jo votaria tots els punts separats, però vaja...

La presidenta

A veure. Esperem. *(Raúl Moreno Montaña demana per parlar.)* Senyor Moreno?

Raúl Moreno Montaña

Presidenta, el número 4; del punt número 4, votació separada.

La presidenta

Alguna petició més? *(Marta Vilalta i Torres demana per parlar.)* Senyora Vilalta?

Marta Vilalta i Torres

També volem el 4 bis. I reiterar també la petició del 7, però a banda, sense agrupar amb cap altre punt.

Gràcies.

La presidenta

Sí. Ja ho tenim. No hi ha més peticions? *(Carles Riera Albert demana per parlar.)* Senyor Riera?

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. És per demanar, si és possible, que abans de la seva votació siguin llegits els punts 4 i 5.

Gràcies.

La presidenta

D'acord, gràcies.

(Pausa.)

Molt bé, doncs comencem la votació.

Votarem primer el bloc dels punts 1, 2 i 3.

Comença la votació.

Aquests tres punts han quedat aprovats amb 114 vots a favor, 13 vots en contra i 6 abstencions.

Demanam ara la lectura del punt 4 al secretari primer de la Mesa.

El secretari primer

«Finalització dels concerts amb les escoles elitistes, discriminatòries i excloents amb les diversitats i que segreguen per sexe. Prohibir i eliminar el pagament obligat o encobert de quotes en els centres concertats.»

La presidenta

Votem ara, doncs, el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 no ha quedat aprovat. Ha obtingut 17 vots a favor, 85 vots en contra i 31 abstencions.

Votem ara el punt 4 bis.

Comença la votació.

El punt 4 bis tampoc ha quedat aprovat. Ha obtingut 55 vots a favor, 76 vots en contra i 2 abstencions.

Demano ara al secretari quart que procedeixi a la lectura del punt número 5.

El secretari quart

«Proveir els centres escolars públics amb tots els recursos de professorat i educatius necessaris per garantir-hi la inclusió, d'acord amb els objectius i criteris del decret sobre l'escola inclusiva.»

La presidenta

Votem el punt número 5.

Comença la votació.

El punt número 5 ha obtingut 82 vots a favor, 11 vots en contra i 40 abstencions.

Votarem ara el punt número 7.

Comença la votació.

El punt número 7 ha obtingut 51 vots a favor, 11 vots en contra i 71 abstencions.
Votem ara els punts 8 i 9.

Comença la votació.

Els punts 8 i 9 han quedat aprovats amb 122 vots a favor i 11 vots en contra.

I finalment votem la resta de punts, que són el punt número 6 i el punt número 10.
Comença la votació.

Aquests punts han quedat aprovats amb 114 vots a favor, 13 vots en contra i 6 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la gent jove

302-00039/13

Passem al vint-i-sisè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la gent jove. Presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Jessica González.

Jessica González Herrera

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, avui debatem una moció per parlar del futur del nostre país, perquè parlar de les joves és parlar del projecte que tenim com a país. I tenint en compte que portem més de deu anys d'abandonament a tota una generació que ha viscut la precarietat com la seva única experiència vital, patint dues crisis econòmiques, socials i ara també climàtiques, creiem que és hora de posar-nos a treballar.

Aquesta moció, com bé sabeu, és subsegüent a una interpel·lació que ha fet En Comú Podem en el plenari anterior al Govern. Però seria prepotent i injust dir que només nosaltres ens preocupem pels problemes dels joves, i els grups parlamentaris que han esmenat i, per tant, millorat el contingut d'aquesta moció, també comparteixen les preocupacions que el Consell Nacional de la Joventut de

Catalunya, avui present en aquest hemicicle, ens ha fet arribar durant les reunions que hem tingut durant les darreres setmanes.

Durant molts anys les institucions hem format part del problema i no pas de les solucions, però encara creiem que des del Govern i des del Parlament estem a temps de donar un respir i legislar a favor d'aquesta justícia generacional que encara tenim pendent. I per això presentem aquesta moció, no només amb la vocació d'instar el Govern, sinó d'anar més enllà i que aquest Parlament de Catalunya abordi un ple específic de joventut per escoltar i sobretot aplicar tot allò que durant tant de temps les entitats juvenils ens han fet arribar a les forces polítiques, però que encara ho tenim pendent d'aplicació, com hem registrat amb altres grups parlamentaris que han esmenat la proposició.

És necessari posar les polítiques de joventut al centre, que ens traslladin, les mateixes joves, aquestes necessitats, i com que les perspectives de futur que per al jovent s'apropen a zero i, per contra, les necessitats i les demandes que ens fan són bastant àmplies, que passen pels àmbits de l'emancipació, que inclou l'ocupació i l'accés a l'habitatge, l'educació, la cultura, la lluita contra les violències racistes, LGTBIfòbiques, masclistes; les necessitats del foment de l'associacionisme juvenil, la salut mental, entre moltes altres temàtiques, creiem que han de ser les joves, en aquest plenari que es faci, qui les hagin d'explicar i esplaiar-se.

Llavors, jo en la meva intervenció simplement enunciaré tres aspectes que ens semblen, des del nostre grup parlamentari, claus. En primer lloc, fixem una data màxima per a aquest Ple. Creiem que el context actual fa urgent que se celebri en aquesta data i que no es deixi a la deriva. Aprofitem, de fet, també per demanar que el Ple específic de salut mental que el president Aragonès ha demanat avui inclogui un apartat específic per tractar la salut mental juvenil, no només amb pressupost, sinó amb calendari i amb accions concretes.

En segon lloc, la precarietat i l'ocupació. Aquí destaquem el punt 12.a, que ha estat esmenat, per cert, pels grups parlamentaris que formen part del Govern i, per tant, entenem que amb voluntat de compliment, de promoure una eina que centralitzi totes les informacions referents a les pràctiques laborals per a joves, en coordinació amb

el Departament d'Empresa, Recerca i Universitats i Educació, liderada pel Departament de Drets Socials.

En aquest sentit, també ahir el conseller Torrent parlava dels 216 milions d'un pla de xoc contra l'atur juvenil que inclou ajuts a empreses per a la contractació de joves. I aquí ens agradaria fer un parell d'apunts. U: que esperem que sigui producte de la concertació social, que es parli amb sindicats i amb empresaris. Dos: anem amb compte amb que l'ajut que es doni a les empreses no sigui superior al salari que efectivament després percebran els joves, i també que vigilem de perpetuar la temporalitat. Moltes vegades, quan es treuen aquests ajuts, s'acaba, en conseqüència, l'horari de..., perdó, el contracte laboral.

I en tercer lloc..., i abans de continuar amb el tercer, ens agradaria posar en valor la reforma del reglament d'estrangeria, que, per una banda, considerem que s'ha de derogar directament, però que no podem deixar de reconèixer que avença una mica en drets dels joves tutelats i extutelats, que també formen part d'aquest jovent d'aquest país.

I en tercer i per últim lloc, el pla d'oci alternatiu, que posem l'accent en que ha de tenir en compte les joves no només com a consumidores. I aquí el model que proposen la Federació d'Ateneus de Catalunya quant a aportar la..., aportar la quantitat –perdó– de dinamitzadors i dinamitzadores juvenils, podria ser una estratègia a explorar.

Per tot l'esmentat i per donar passos en fets pressupostaris i polítics, us animem a votar a favor d'aquesta moció, i per deixar de normalitzar la precarietat a la que ha estat exposat el jovent durant les últimes dècades.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, té la paraula per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor David González.

(Rialles.)

David González Chanca

Crec que no soc el diputat més alt que ha passat per aquesta cambra. (*Remor de veus i Rialles.*)

Gràcies, senyora presidenta. Bona tarda, diputats i diputades. El Grup d'En Comú Podem ens presenta avui aquesta moció, amb la que compartim el diagnòstic que ens ha portat al debat que avui tenim. La situació de la joventut a Catalunya no és bona, malauradament, i no és notícia per a ningú aquest fet. De fet, a algunes persones d'una determinada edat se'ns fa molt fàcil recordar únicament situacions que no siguin gens bones per al jovent.

Quan parlem de polítiques en l'àmbit de joventut, parlem d'un conjunt d'àrees molt diferenciades que han de coordinar-se per permetre aplicar polítiques públiques de forma transversal a les institucions polítiques i als governs. El Grup Socialistes ha fet pública moltes vegades les seves propostes. Hem parlat de la necessitat de realitzar un ple monogràfic en aquest Parlament abans de finalitzar l'any. Hem parlat d'educació amb els innumerables dèficits que pateix el nostre sistema educatiu en l'àmbit de l'FP, per exemple, però també de la precària situació del sistema universitari català. Hem parlat d'oci i cultura, amb la necessitat explícita del nostre jovent de diversificar l'oci nocturn actual i donar suport al món de la cultura, perquè els joves i les joves també han de gaudir de la cultura. També hem parlat d'estigmatització; no sé si tot el que caldria. No podem continuar estigmatitzant la gent jove. Una immensa majoria d'ells i elles ha estat profundament exemplar en els seus comportaments, en els compliments de totes les restriccions marcades per la pandèmia de la covid-19. I també, per què no dir-ho?, ens hem vacunat de forma massiva en el moment en el que hem tingut oportunitat.

Com dic, si parlem del jovent, de fet, parlem de moltes i moltes coses. Però nosaltres, el Grup Socialistes, que ens agrada fer política de manera constructiva, nosaltres som molt conscients que sempre hem de prioritzar algunes qüestions per sobre d'altres a l'agenda política. I, en aquest sentit, les tres prioritats del Grup Socialistes són clares: ocupació, emancipació i prevenció i detecció de la salut mental jove. I tots tres pilars tenen una o dues coses en comú, de fet. La primera és que les tres temàtiques estan treballades, marcades i definides per la Joventut Socialista de

Catalunya. I la segona, que totes tres, malauradament, són mancances del Govern d'Esquerra Republicana i Junts per Catalunya no d'ara, sinó dels darrers deu anys.

No sé si som del tot conscients del missatge que s'està traslladant a tota una generació, quan després d'anys i anys demanant-los formació i responsabilitat no els hi podem oferir opcions laborals dignes. Vull recordar que el noranta per cent dels contractes temporals són a persones joves.

No sé si som del tot conscients de les conseqüències que té que tota una generació jove es vegi incapacitada per emancipar-se, per començar a viure de manera autònoma i independent. La taxa d'emancipació juvenil se situa en mínims històrics al nostre país, al voltant d'un dinou per cent. La joventut ha d'escollir entre o no emancipar-se o compartir pis forçosament, encara que aquesta no sigui la seva voluntat.

No sé si som del tot conscients del greu problema que suposa per al futur d'una societat el fet de normalitzar una tendència agreujada de la salut mental que pateixen les persones més joves. L'ansietat o la depressió són alguns dels trastorns que han augmentat exponencialment i també ho han fet els intents de suïcidi a Catalunya el 2020, un vint-i-set per cent més respecte a l'any anterior.

Per aquest motiu, hem presentat l'esmena que hem presentat a la moció d'En Comú Podem, i hem demanat la creació d'una campanya de conscienciació, sensibilització, formació i erradicació dels estigmes socials respecte a la salut mental de les persones joves. Com a mínim, és fer un primer pas en aquest sentit, que poc n'hem parlat.

Finalitzo, perquè, com dic, hem presentat una esmena, el Grup d'En Comú Podem ens l'ha acceptat i, per tant, estem molt agraïts i agraïdes. Esperem també aquesta predisposició per part del seu grup en el moment en el que arribin les nostres propostes, que, segur, comptem que serà així.

I votarem a favor d'aquesta moció, votarem a favor, de fet, de totes les propostes que sempre siguin en pro de la millora del jovent d'aquest país.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada senyora Anna Grau.

Anna Grau Arias

Gràcies, senyora presidenta. Bé, des de Ciutadans votarem a favor d'alguns punts d'aquesta moció, ens abstindrem en d'altres i volem que alguns serveixin per obrir una profunda reflexió sobre el compromís parlamentari i la importància de la serietat política en general. Per exemple, amb bones intencions no n'hi ha prou. Com deia la Simone de Beauvoir..., ella, carregada de bona fe, deia que la igualtat entre sexes s'assoliria quan una dona incompetent pogués aconseguir un lloc prominent en perfectes igualtats que un senyor incompetent. Hi han moltes dones incompetents en llocs de responsabilitat i seguim on estàvem.

Bé, centrant-nos en la moció, deixi'm dir-li primer que ens sap molt de greu que hagi estat ignorada la nostra esmena al punt 4. Ens sembla bé demanar rigor en l'anàlisi de les maneres de vegades explosives en què es manifesta el malestar de la gent jove i condemnar l'ús partidista dels aldarulls. Però què vol dir exactament per a vostès l'ús partidista? Que un partit polític opini sobre els aldarulls o que directament esperoni els joves a promoure –«"apretar!", "apretar!"»– cremar contenidors i rebentar carpes de S'Ha Acabat!? Quan he intentat precisar-ho, la nostra esmena ha quedat sense resposta; o sigui, que ja poden comptar que ens abstindrem en aquest punt.

També en d'altres de redactat ambigu. No ens queda clar si alguns punts preconitzen un parc social de lloguer o fan una crida a l'ocupació encoberta.

Tampoc ens acaba de quedar clar com i per què la renda bàsica universal ha d'anar a un trenta per cent de persones de fins a vint-i-nou anys. Qui determina que aquest és el millor criteri i per què?

Segons com vostès vagin modulant la claredat al llarg d'aquest debat, anirem modulant nosaltres el volum de les nostres abstencions i algun vot negatiu. Per exemple, la taxa turística tampoc la votarem, però per una qüestió de principi general.

Sí que hem de dir, en principi, que comptem votar a favor de prop de més de la meitat dels punts de la moció, tot i que un dels que ens abstindrem –el punt 10– ens sembla especialment sensible, sobretot després de veure..., bé, de sentir el representant del Partit Socialistes parlant de fer una campanya de conscienciació, sensibilització, formació, promoció de la salut mental i presentar-ho com un primer pas d'un tema que poc se n'ha parlat. Home, poc se n'ha parlat... No podíem aprofitar tot el que ja tenim fet, parlat i aprovat en aquest Parlament per vetllar per la salut mental dels nostres joves, per posar recursos efectius i reals perquè no es llevin la vida?

Ahir, parlàvem en aquest mateix hemicicle d'assetjament escolar, i jo els vaig recordar la Moció 153 de la passada legislatura, impulsada per Ciutadans, a partir del decàleg de l'associació No al Acoso Escolar. Amb penes i treballs, es va aprovar per consens aquell programa de mínims per prevenir eficaçment, amb transparència i professionalitat l'assetjament sexual i els seus, a vegades, nefastos efectes. Ara dorm al calaix dels justos i potser, si es fes servir, no hauríem hagut de lamentar casos com el de la Kira López.

Ahir no vaig tenir temps material de detallar què diu aquesta moció, perquè aquí, si no dius «Espanya, caca», et tallen el micro ràpid; però, bé, avui voldria aprofitar el temps que em queda. Va por ti, Kira.

I diu aquesta moció, entre altres coses: oferir dades oficials sobre assetjament escolar, com ara el nombre de víctimes, el nombre de protocols que s'obren, el resultat que se n'obté, amb les derivacions necessàries als centres de salut; visibilitzar la problemàtica de l'assetjament escolar com a primer pas per posar-hi fi; incloure el tractament de l'assetjament escolar en els projectes educatius de centre i en els plans d'acció tutorial; incorporar l'educació emocional, l'educació afectiva i sexual durant tota l'educació obligatòria, des de l'etapa infantil, per contribuir a evitar situacions de violència masclista i d'assetjament; impulsar la formació del professorat en matèria de prevenció de l'assetjament escolar; dotar els centres escolars de plans de prevenció de l'assetjament escolar –com el programa Tei, de tutoria entre iguals–, i crear un pla específic per erradicar l'assetjament escolar a alumnes LGTBI.

Tot això ja està fet, ja està aprovat i només caldria anar per feina, posar-ho en pràctica. Ja posats, també els recomano que, abans de gastar fulls innovant sobre la prevenció del suïcidi, facin memòria d'una altra moció aprovada la legislatura passada, concretament la número 122, presentada per l'aleshores diputada de Ciutadans Blanca Navarro. Allà està tot i més del que ara puguem parlar sobre plans de suïcidi; no cal innovar.

També els llegiria, però m'estimo més demanar..., utilizar mis últimas palabras para pedir a todos los grupos, voten o no voten esta moción, que, si de verdad nos preocupa el estado de nuestros jóvenes y de nuestros niños, pidamos información sobre si es verdad, como informaba ayer el diario *El Mundo*, que la sanidad catalana está derivando niños enfermos de cáncer a Suiza, Alemania, Italia..., en fin, al quinto pino, antes que a Madrid, con el sobrecoste que esto supone para las familias.

Què més ha de passar, si això és veritat, perquè ens posem les piles entre tots plegats?

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Judith Toronjo.

Judith Toronjo Nofuentes

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, avui posem a debat una qüestió tan important com és la moció sobre la situació de la joventut al nostre país. Una moció que sorgeix de la interpel·lació realitzada fa dues setmanes per part de la diputada González, però, a més a més, també del treball en equip de molts dels diputats joves d'aquesta cambra amb el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, on he tingut l'oportunitat de participar activament i, en aquest cas, des de l'associacionisme juvenil amb la JNC, en moltes lluites compartides per als joves del nostre país.

De fet, el col·lectiu jove no sorprendrà ningú que som un dels més afectats de les dificultats del context. Unes dificultats que arrosseguem ja de la crisi financera del 2008 i que s'han vist agreujades amb aquesta crisi sanitària, aquesta crisi econòmica

i social, amb desigualtats estructurals a nivell d'ocupació, emancipació, formació, mobilitat, lleure, cultura, i d'entre un llarg etcètera també m'aturo en la salut mental, que sovint resta invisibilitzada, sovint resta estigmatitzada per molts.

En són un exemple les dades esgarrifoses de pertànyer a un estat que situa els joves en un trenta-tres per cent d'atur, havent arribat a índexs a la cua d'Europa de més del quaranta per cent; la temporalitat, evidentment, també dels contractes entre els joves; l'increment del llindar de la pobresa, o l'increment del suïcidi juvenil, que ascendeix al 198 per cent entre les joves del nostre país fins a divuit anys. Preocupant.

Des de Junts per Catalunya som conscients d'aquest context, i per aquest motiu volem treballar conjuntament amb el Departament de Drets Socials per garantir un futur de progrés, un futur d'oportunitats, un futur de garanties per a les noves generacions. I, en aquest sentit, hem acordat una sèrie d'esmenes en el treball conjunt amb Esquerra Republicana i acceptades pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem. No tindrè temps de comentar-les totes, però, si més no, les més importants, que considero que avui cal posar en relleu.

En primer lloc –se n'ha parlat–, compartim aquesta necessitat de celebrar, d'una vegada per totes, un ple monogràfic de joventut amb urgència durant aquest curs polític; una proposta que, de fet, ja vam presentar ni més ni menys que el 17 de maig a l'acord de govern entre Junts per Catalunya i Esquerra Republicana. Per tant, celebrem que s'hi hagin afegit la resta de formacions parlamentàries. Però, a més a més, un ple monogràfic que no ha d'interferir en la celebració del Congrés de la Joventut, que actualment és l'únic espai, és l'únic procés participatiu on poden treballar tots els joves del país i totes les entitats, i que, evidentment, ha de portar a un nou pla nacional de joventut i a la reflexió interna i als deures que tenim des d'aquesta cambra de la nova llei de joventut aquesta legislatura.

Per altra banda, també compartim necessitats, com l'ampliació de recursos en polítiques de joventut, el pla de drogues, addiccions, salut mental, el pla de xoc contra l'atur juvenil, que ahir presentava el propi conseller i que beneficiarà 25.000 joves, la creació d'una base centralitzada amb pràctiques laborals, l'aposta per les polítiques d'habitatge, l'accés a l'emancipació, amb aquests fons europeus, amb 20

milions d'euros dels Next Generation i 140 milions en promoció d'habitatge social també per a joves, amb l'increment gradual al llarg de la legislatura o, entre d'altres propostes, les bonificacions en mobilitat i, per descomptat, la T-Jove, tan reclamada per l'associacionisme juvenil, per aconseguir que arribi fins als trenta anys, la qual cosa implicaria una bonificació del trenta-tres per cent i del que en podrien arribar a fer ús aquesta franja d'edat dels vint-i-cinc als vint-i-nou, trenta anys, que ascendeix als 400.000 joves, ni més ni menys.

Únicament, tal com hem comentat amb la diputada González, rebutjarem el punt, l'apartat 15 –per tant, ja ho avanço a la presidenta–, referent a la creació d'una taxa turística per destinar-la a l'emancipació. En demanem la votació separada perquè, tenint en compte que aquest fons només podria destinar-se a polítiques turístiques com a categoria tributària diferent a l'impost, considerem, doncs, que s'ha de treballar i ens emplacem a poder-ho fer en el marc del Ple monogràfic o també a la pròpia Comissió de Joventut.

I, per acabar, com veuen, davant de l'immobilisme de molts, celebrem que avui hi hagi un consens de la cambra, un consens per part de les forces parlamentàries i que reculli part de l'acció de govern, part de l'acord d'investidura, perquè des de Junts ho tenim molt clar: aquesta ha de ser la legislatura que situï a tots els joves al centre de les polítiques públiques, aquesta ha de ser la legislatura que situï els joves en el centre del debat parlamentari, en el centre de l'agenda política, lluny de la repressió, lluny dels estigmes, lluny de les etiquetes. Perquè un país d'oportunitats és un país del demà per als nostres joves.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, en el bloc de defensa de les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la diputada senyora Alba Camps.

Alba Camps i Roca

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, bona tarda. Les joves d'aquest país –i ja són, mínim, dues generacions– han fet de la resignació el seu mínim comú denominador per un context social, econòmic i polític duríssim. Negar-ho és negar la realitat d'una joventut que, mínim des del 2008, s'ha fet gran enmig de crisis econòmiques i socials, i alguns viuen en una situació límit, sense perspectiva laboral, amb dificultat o impossibilitat, de fet, d'emancipar-se, pendants d'un futur incert, en plena regressió de drets democràtics, civils i polítics. I aquí, a més, s'hi suma una pandèmia mundial, un aïllament social i familiar dur en una etapa de desenvolupament personal complicada.

Reitero des d'aquí el que ja ha dit algun company o companya que m'ha precedit. Si Catalunya ha pogut controlar la pandèmia és gràcies també als joves d'aquest país i al seu esforç. Resiliència, empatia i sacrifici han estat tres dels adjectius que els han definit. No tots ho han fet, és veritat, però tampoc no tots els adults ho han fet de forma exemplar, no siguem il·lusos.

I precisament per això nosaltres no podem fallar-los ara en aquest reconeixement públic, en ser empàtics i en ser comprensius. Sobretot, perquè l'impacte de la pandèmia a nivell emocional ha estat analitzat amb adultocentrisme, com també la importància de la pèrdua del contacte social i la importància del propi espai. Massa vegades hem vist com se'ls assenyalava com a culpables de l'agreujament de la pandèmia, i això no és just. No perdem de vista que la situació pandèmica dels joves té noms i té cognoms, i també té xifres, que, com passa també en els adults, repercuteixen de forma directa en la salut mental individual i col·lectiva.

Per donar algunes dades, l'Hospital Sant Joan de Déu ha atès un quaranta-set per cent més d'urgències de salut mental el primer trimestre del 2021. La pandèmia ha multiplicat per tres els trastorns alimentaris entre els joves, segons l'Associació Contra l'Anorèxia i la Bulímia. Són dades reals. Hem d'escoltar-les, ser-hi per elles i per ells, ser més empàtics que mai. Sabem –i ho sabem de primera mà– que la forma de no fallar al jovent és dotar-los de sobirania política i econòmica perquè puguin llaurar un futur digne, independentment d'on vinguin i d'on siguin.

Però també sabem que no ho podem tenir, doncs, d'avui a demà. Cal generar noves dinàmiques de participació en el procés de presa de decisions que els afecten directament. Sortim d'aquesta visió paternalista, sortim d'aquesta visió infantilitzadora de la població jove d'aquest país, i, sobretot, siguem coherents. No els podem interpretar com un problema i a la vegada responsabilitzar-los del futur de totes i tots.

Això ens porta a la necessitat ingent d'escriure el següent capítol. Un capítol que ens ha de portar iniciatives polítiques que sacsegin aquesta situació decadent. Mesures com que la Generalitat ha aprovat recentment una partida dotada de 216 milions d'euros en polítiques actives d'ocupació adreçades específicament a les persones joves. Perquè no es tracta de protegir, es tracta de reconèixer, es tracta d'empoderar una joventut que ja són ciutadans d'avui.

La diputada Grau es preguntava, no?, de per què es demanava el trenta per cent específicament de la renda bàsica universal per al col·lectiu jove. Doncs la resposta és perquè és el grup d'edat que ha empitjorat més la situació en els darrers temps. Es diu combatre la discriminació mitjançant polítiques públiques.

Celebrem, doncs, que s'hagin acceptat les nostres esmenes –ho celebrem, des del Grup d'Esquerra Republicana–, i, per tant, votarem a favor a la majoria dels punts d'aquesta moció. Només volem fer esment a un punt, que és el punt 1, que la resposta és, des d'Esquerra Republicana, sí rotund al monogràfic de joventut; per tant, sí rotund al punt 1 d'aquesta moció. De fet, ja vam registrar conjuntament, doncs, fa un temps, la petició amb altres grups parlamentaris. Tanmateix, creiem que hagués estat millor fer coincidir el Ple monogràfic amb el Congrés de Joventut que està previst per al proper 2022, que és on realment s'ha de definir la política en termes de joventut dels propers anys. Perquè quan parlem d'empoderar els joves i les joves d'aquest país, parlem de que prenguin les decisions sobre el seu futur.

Diputades i diputats, en resum, no ens enganyem, les condicions de precarietat en joventut s'arrossegueu de forma permanent i es converteixen en estructurals al llarg de la vida. Hi ha masclisme, hi ha racisme, hi ha edatisme i un llarg etcètera, i en la major part dels casos es mostren a la vegada. En tenim molts exemples, malauradament.

Aquests eixos de discriminació representen per Esquerra Republicana tot allò que cal combatre des del Parlament, des de les institucions i també des del carrer. Els joves el discurs ja el tenen; les opinions els joves ja les tenen, i també tenen, fins i tot, una estratègia a seguir. Al final només cal que ocupin l'espai que per dret els pertoca.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

I ara per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX, el diputat senyor Alberto Tarradas.

Alberto Tarradas Paneque

Moltes gràcies, presidenta. Bona tarda a tots, senyors diputats. Hoy me alegra subir a esta tribuna y hablar de los problemas, ¿no?, que atañen a la gente joven, porque la verdad es que la situación que viven los jóvenes en Cataluña es, francamente, dramática.

Urge paliar los efectos de las políticas socialistas y separatistas que han llevado a Cataluña a liderar las listas de desempleo y de precariedad juvenil. Y es que, en estos momentos, rozamos ya el cuarenta por ciento de jóvenes sin trabajo en Cataluña. Una cifra que está muy por encima de la media europea. Lo que me apena es que la moción que hoy debatimos y votamos sea, pues, un batiburrillo de ideas confusas y conceptos ideológicos sesgados. Están ustedes demostrando una vez más que no les importa la prosperidad de los jóvenes, sino tan solo promocionar una vez más sus delirios ideológicos.

Desde el Grupo Parlamentario de VOX, como no puede ser de otra forma, estamos de acuerdo y apoyaremos cualquier medida que vaya encaminada a paliar los efectos que las restricciones de libertades impuestas por el estado de alarma ilegal han tenido sobre los jóvenes. Un estado de alarma ilegal, por cierto, que ha segado nuestras libertades, y que muchos de los grupos aquí presentes votaron a favor, y gracias al recurso de VOX fue declarado ilegal.

Los jóvenes atraviesan dificultades, grandes dificultades, y en esa línea creemos que debemos trabajar por los problemas de las adicciones y por los problemas de la salud mental, que en muchos casos acaban llevando al suicidio; una causa, un problema que ya se sitúa como la primera causa de muerte entre los jóvenes en Cataluña, por encima incluso de los accidentes de tráfico.

También creemos que es vital impulsar políticas que ayuden a los jóvenes a emanciparse, a poder llevar a cabo su proyecto de vida y crear las condiciones oportunas para que puedan también establecer su familia. Y eso pasa por ampliar el parque de vivienda pública y facilitar su acceso a los jóvenes españoles, en vez de coartar a los propietarios con imposiciones totalitarias, que al final lo que provocan es una reducción de oferta.

Ayudar a los jóvenes pasa por revertir sus políticas, que están destruyendo nuestra economía provocando la pérdida de miles de puestos de trabajo y de muchos jóvenes que se han visto obligados a emigrar a terceros países en la Unión Europea porque aquí en su casa no encontraban sus puestos de trabajo que buscaban. Debemos esforzarnos todos en lograr que el talento vuelva a casa.

También pasa por revertir sus políticas ecológicas, que lejos de proteger el medio ambiente, lo que hacen es arruinar el mundo rural y dificultar cada vez más el relevo generacional, obligando también a muchos jóvenes a tener que dejar atrás sus pueblos y emigrar a las grandes urbes.

A los que nos preocupan los asuntos como el elevadísimo paro juvenil nos indigna que su única preocupación sea aprovechar estos temas tan importantes para imponer su ideología. Indigna ver cómo, bajo el eslogan de fomentar el asociacionismo juvenil, pretenden que se riegue con dinero público ateneos y asociaciones pantalla de la izquierda radical, los grupos autogestionados de jóvenes, como llaman ustedes, que, en definitiva, son los que ya conocemos todos, los quemacoches de Arran, los asaltauniversidades del SEPC. Ya tenemos estas caras muy vistas.

En definitiva, su proyecto para los jóvenes se basa en subir impuestos e imponer una nueva tasa turística, regar con dinero público las asociaciones pantalla de la

izquierda radical, y poner en marcha una paguita universal que, además de aumentar el déficit, solo busca comprar cuatro votos a costa de arruinar al resto.

Pero frente a su proyecto sectario e irresponsable, desde VOX nos reafirmamos como la alternativa patriótica y social de los jóvenes de España. A los jóvenes hay que ofrecerles una alternativa de futuro que de verdad apueste por la juventud, por la libertad y por las oportunidades. Porque, a diferencia de ustedes, a nosotros no nos mueve un proyecto partidista. (*Forta remor de veus.*) A nosotros no nos mueve un proyecto partidista, desde luego; lo que nos mueve es un compromiso sincero... (*Aplaudiments.*) Aplaudan, gracias. A nosotros no nos mueve un proyecto partidista, a nosotros lo que nos mueve es un compromiso sincero con la patria, la libertad y la verdadera justicia social. (*Persisteix la remor de veus. Aplaudiments.*) Muchas gracias.

Y eso porque mientras la izquierda quiere convertir a los jóvenes en ninis y comprar su voto con paguitas, nosotros seguiremos apostando por la valía de nuestros jóvenes, seguiremos apostando por las oportunidades, por la vivienda y por la familia como pilar central de nuestra nación.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Basha Changue.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, presidenta. Bé, nosaltres hem vist molt necessària també aquesta moció presentada sobre la situació de la gent jove, perquè ja des de fa unes setmanes estem amb aquest tema; de fet la diputada Jess, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, hi ha fet menció també, a la sol·licitud del Ple monogràfic que vam entrar diversos grups parlamentaris de la Cambra, per coincidir en la urgència de l'abordatge d'aquestes qüestions.

Incidir en que és cert que hi va haver un debat extens sobre la data d'aquest Ple monogràfic, i nosaltres recolzem la petició de la societat civil juvenil que ens va

motivar a fer aquesta petició de Ple monogràfic, de fer-ho com més aviat millor, en aquest cas, abans d'acabar l'any.

Destacar de la proposta diverses qüestions que trobem positives, que si bé és cert que de cara al que nosaltres considerem unes polítiques valentes i transformadores es queden molt curtes, hi donarem suport perquè considerem que és molt de mínims no?, la moció; però bé, endavant. Creiem que és positiu, sobretot, per la part que ens toca que s'ha parlat molt avui: la condemna, l'estigmatització i criminalització del jovent organitzat. Evidentment, nosaltres considerem que el jovent organitzat és el pilar fonamental del futur d'aquest país, i sense aquest jovent organitzat i autogestionat, doncs, poca cosa podem tirar endavant. Per tant, trobem molt positiva aquesta part. Incorporar la veu del jovent en el model d'oci, específicament en el d'oci nocturn, amb tots els atacs que està tenint la qüestió dels botellots i de l'oci alternatiu, també creiem que és imprescindible, com a veus, diguem-ne, principalment afectades per la problemàtica. I no m'estendré molt més perquè la qüestió de la salut mental s'ha tractat en diverses intervencions.

El que sí que m'agradaria fer més extensament és fer menció a les mancances que per nosaltres té aquesta moció. Per una banda, la violència de gènere. Sí que és veritat que es menciona molt a bastament la qüestió de la salut mental, la qüestió de les drogodependències i l'abordatge que s'hi ha de fer; amb l'esmena que hem presentat els grups de govern s'ha millorat i concretat. Però quan tenim un quatre per cent de víctimes mortals de violència de gènere menors de vint-i-un anys; una manifestació de la violència de gènere a l'àmbit digital específicament i en xarxes socials, amb mecanismes que s'escapen dels protocols que actualment s'estan fent servir; un increment del cent noranta per cent dels intents de suïcidi; un increment des de l'any 2020 de les incidències i les sol·licituds ateses als telèfons d'atenció, el 016. De les 1.628 trucades, 603 eren de dones menors de vint-i-un anys. Per tant, tenim un problema molt greu de violència de gènere en el sector juvenil.

I principalment aquest problema ve alimentat pels negacionismes i per la no percepció dels joves i les joves ni com a víctimes ni com a agressors. És una cosa que no detecten, en quin moment s'estan començant a produir aquestes dinàmiques, i, per tant, s'han de posar tots els recursos possibles perquè s'identifiquin aquestes

qüestions d'una manera..., adaptant el llenguatge comunicatiu, adaptant els canals comunicatius, i adaptant tots aquests recursos als interlocutors, en aquest cas, a joves menors de vint-i-un anys.

Posem en valor models com el Barnahus que està a Tarragona, que és un servei diguem-ne, de coordinació completa per a totes les persones afectades, entenent les víctimes de violència de gènere juvenil com a infància i adolescència, i s'han de protegir específicament. I és una de les qüestions que entenem que en un ple monogràfic es poden abastar en profunditat, que a dintre de la Comissió de Joventut es podran també abastar en profunditat, i en aquest Consell Nacional de Joventut, doncs, també es podran abastar.

Senzillament, posar en valor la proposta. És cert que és necessari fer-ho com més aviat millor, però no podem deixar de banda, en cap cas, el tractament de la violència de gènere en aquesta franja d'edat, perquè dintre de totes les qüestions que s'han mencionat avui, que són específicament importants, veiem que molts grups parlamentaris també s'han deixat de mencionar aquesta qüestió que nosaltres considerem cabdal.

Per tant, hi votarem a favor. I esperem seguir treballant dintre de tots els espais disponibles

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula ara la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Bien, nosotros vamos a votar que sí a muchos de los puntos de esta propuesta de..., bueno, de esta moción. Sí que es cierto que nos parece poco ambiciosa. La verdad es que nos falta que se concreten un poco más las propuestas, no sé si porque esperan a la celebración de este Pleno monográfico, que es uno de los puntos a los que nosotros vamos a votar a favor, aunque ya les digo que no es el primer Pleno monográfico de juventud que se celebra en este Parlamento. Yo quiero recordar el primer Pleno monográfico sobre juventud que se

hizo, pues, si no recuerdo mal, hace ya tres legislaturas, que no equivalen a doce años, porque aquí ya sabemos lo que duran las legislaturas. Creo que fue en el 2013, si no me equivoco.

Y si echamos la vista atrás y miramos las reivindicaciones que se presentaron ya en ese momento, muchas de ellas recogidas también por alguna de las asociaciones que han impulsado también este Pleno hoy, pues coinciden. La situación es prácticamente la misma o incluso peor, si hablamos de temas de ocupación, si hablamos de educación, etcétera. Incluso diría, insisto, que no es que estemos igual, sino que estamos todavía peor. Por tanto, si celebramos este Pleno monográfico, que parece que sí –un poco por los discursos que hemos oído aquí, parece que va a haber consenso–, yo lo que pido al Govern es que luego implemente esas propuestas, que escuche ese mandato del Parlamento, porque parece que algunos mandatos son más prioritarios que otros. Y, por tanto, veremos a ver la eficacia de ese Pleno monográfico. Ya les digo que por nosotros no va a quedar y vamos a votar a favor de esta propuesta.

Hablan también..., hay algunos puntos con los que no estamos de acuerdo. Por ejemplo, en el punto cuatro de esta moción, ustedes hablan de lo que..., dice aquí «aquello que se ha descrito como la expresión del malestar de la gente joven.» No sé exactamente a qué se refieren, si son ustedes los que tienen el monopolio de expresar lo que significa el malestar de la gente joven. Hablan específicamente, por ejemplo, pues, de lo que viene derivado de la situación de precariedad y de falta de expectativas positivas, de la decepción con las decisiones políticas que afectan a su futuro... Hombre, la verdad es que, a mí, viniendo del grupo de los comunes, que ustedes ostentan la cartera de Trabajo en el Gobierno de España, pues ¿qué quiere que le diga? ¿Qué quiere que le diga? (*Veus de fons.*) Es que España es el país con... Yo le pediría, por favor, señor Cid, que respetara mi turno como yo respeto el suyo, si no le importa. Yo entiendo que los datos no les gustan, pero es que España es el país –es el país– con la mayor tasa de paro juvenil de la OCDE. Son ustedes los responsables de la cartera de Trabajo. Por tanto, si es verdad que el tema del paro, que no lo pongo en duda, evidentemente, está creando frustración en los jóvenes, que es así, pues hagan algo. Más que venir aquí a traer, insisto, puntos que son, pues, bueno, un poco un brindis al sol y que no concretan absolutamente nada.

Yo creo que ustedes tienen las competencias plenas para tomar medidas en este sentido. Por tanto, en este punto, yo..., sinceramente, no vamos a dar apoyo.

Hay otros que sí. Por ejemplo, el que habla sobre el tema de trasladar ese encargo al Consell de l'Audiovisual de Catalunya para la imagen que se proyecta de los jóvenes; estamos de acuerdo. Es cierto que sobre todo en estos últimos tiempos de pandemia ha habido, pues, un intento de estigmatización del colectivo de los jóvenes, sobre todo a raíz del cierre del ocio nocturno. Nosotros no estamos de acuerdo. Evidentemente, la gente joven necesita alternativas. Algunas de ellas se piden en esta moción y son puntos que nosotros vamos a apoyar también. Es evidente que el ocio nocturno se ha cerrado y, por tanto, hay que dar otras alternativas y no simplemente quedarnos con la crítica y señalar y estigmatizar a los jóvenes. Yo creo que todos recordamos nuestra época de juventud y estar encerrados en casa me parece que no es una opción viable para el colectivo de jóvenes y, sobre todo, insisto, después de la pandemia.

Ustedes hablan también de los temas de salud mental. Es cierto que se ha constatado un aumento de los problemas de salud mental. Ya veníamos arrastrando problemas en este sentido. Hablamos de la tasa elevadísima de suicidio juvenil, un tema que a nosotros también nos preocupa. Por tanto, todo lo que sea dotar de más recursos a estos temas, pues, evidentemente, vamos a votar a favor. También el tema de los trastornos alimentarios. Hace tiempo que no hablamos sobre esta cuestión y quizá tendríamos que ahondar un poquito más. Yo espero que podamos aprovechar ese Pleno monográfico para hablar también de las carencias que tenemos en el sistema de salud con según qué trastornos.

Luego ustedes hablan, por ejemplo, de temas de vivienda, de la dificultad del acceso a la vivienda. Nosotros estamos de acuerdo. Tanto que una de las propuestas que presentamos en el debate de política general precisamente era para solicitar más deducciones en el IRPF por el alquiler a los menores de treintaicinco años. Es un tema que a nosotros nos preocupa y que, insisto, hemos hecho bandera de esta cuestión. Hay que aumentar también el parque de vivienda pública. No solamente podemos decir que no hay vivienda, que cuesta el acceso cuando no hay vivienda pública.

Y ya para acabar, pues, insisto, creo que hay cositas que venimos arrastrando desde hace mucho tiempo. Le pido al Govern que se ponga las pilas en este sentido. Y, sobre todo, un último punto, lo de la tasa turística. Hombre, más impuestos, no. Saquemos de otro lugar, pero más impuestos ya no, por favor.

Gracias.

La presidenta

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Jessica González.

Jessica González Herrera

Gràcies, presidenta. És preocupant, a vegades, quan hi ha tant de consens en un tema en aquest Parlament. Veiem com des de la dreta, que no ha aguantat el riure fins i tot en el seu discurs –l'extrema dreta–, fins a l'esquerra, hem recolzat tots, totes la proposta, amb bastant ampli..., bastant ampli, diguéssim. Però això mateix passa amb la pobresa infantil; això mateix passa amb les morts a les residències. Perquè queda molt malament dir que no tenim consens respecte a la pobresa infantil o a les morts a les residències o a l'emancipació juvenil o a la precarietat del jovent, en general. Esperem que aquesta moció no quedi en paper mullat. Esperem que el Ple que se celebrarà efectivament porti un pressupost, també, que acompanyi unes polítiques concretes que finalment canviïn el model econòmic, el model d'inserció laboral, la diversitat del nostre jovent, i que realment impliquin un canvi per al jovent d'aquest país.

Coses ràpides. Parlar d'aldarulls, clar que se'n pot parlar. De fet, aquest Ple ha semblat un ple específic sobre seguretat; o sigui, se n'ha parlat moltíssim. Llavors, clar que se n'ha de parlar; simplement no comprem la visió de Ciutadans.

Als partits de Govern. Hem entrat aquesta proposta conjuntament amb la CUP i el Partit Socialistes. El que no compartíem era que la lògica institucional del Consell de Joventut –i aquesta discussió ja l'hem tingut– hagués de condicionar la data del Ple específic.

El comentari que ha fet la diputada companya de la CUP..., l'informe de violències de Save the Children ha sortit fa molt poc. Compartim, evidentment, aquesta visió

de les violències de gènere. Hauríem agraït esmenes que no hem rebut per part del grup.

En tot cas, aprofitem aquest consens per emplaçar-nos a treballar, perquè el jovent d'aquest país necessita victòries i no només necessita paraules, i estem a temps encara de donar la resposta que el jovent de Catalunya necessita.

Moltes gràcies, i gràcies pel vot favorable a tots els grups que recolzaran aquesta moció.

(Aplaudiments. Joan Garriga Doménech demana per parlar.)

La presidenta

Sí, senyor Garriga?

Joan Garriga Doménech

Votació separada. Podria ser conjuntament l'1, el 6, el 7, el 8, el 9, el 12, el 14, el 16 i el 17. I el 2, el 10, el 13. I, per altra banda, conjuntament podrien ser també el 3, 4, 5, 11 i 15.

Gràcies.

(Lorena Roldán Suárez demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Roldán?

Lorena Roldán Suárez

Sí, presidenta. Potser ho complico una mica més, però demanaríem votació separada del 4 i el 15, que aquests podrien anar junts. No sé si...

La presidenta

No.

Lorena Roldán Suárez

D'acord. Doncs 4 i 15, i el número 3.

La presidenta

I el número 3. Alguna petició més?

Anna Grau Arias

Demanaŕiem votació separada del punt 15. I, d'altra banda, demanem votació separada dels següents punts, que es podrien votar en bloc per part nostra, que serien el 4, el 6, el 10, el 14 i el 17.

La presidenta

D'acord, 4, 6, 10, 14 i 17.

(Pausa llarga.)

Som-hi.

Votarem ara els punts 1, 7, 8, 9, 10, 12 i 16.

Comença la votació.

Aquests punts han obtingut 121 vots a favor i 11 abstencions.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 ha obtingut 132 vots a favor.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha obtingut 119 vots a favor, 11 en contra i 2 abstencions.

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha obtingut 113 vots a favor, 13 en contra i 6 abstencions.

Votem ara conjuntament els punts 5 i 11.

Comença la votació.

Aquests punts han obtingut 121 vots a favor i 11 vots en contra.

Votem ara els punts 6, 14 i 17.

Comença la votació.

Aquests punts han obtingut 115 vots a favor i 17 abstencions.

Votem ara el punt número 13.

Comença la votació.

El punt número 13 ha obtingut 132 vots a favor.

I, finalment, votem el punt número 15.

Comença la votació.

El punt número 15 ha obtingut 18 vots a favor i 114 vots en contra.

Per tant, finalitzada aquesta votació, s'aixeca la sessió. Moltes gràcies.

La sessió s'aixeca a les set del vespre i dos minuts.